

KATOLIŠKI MISIJSKI

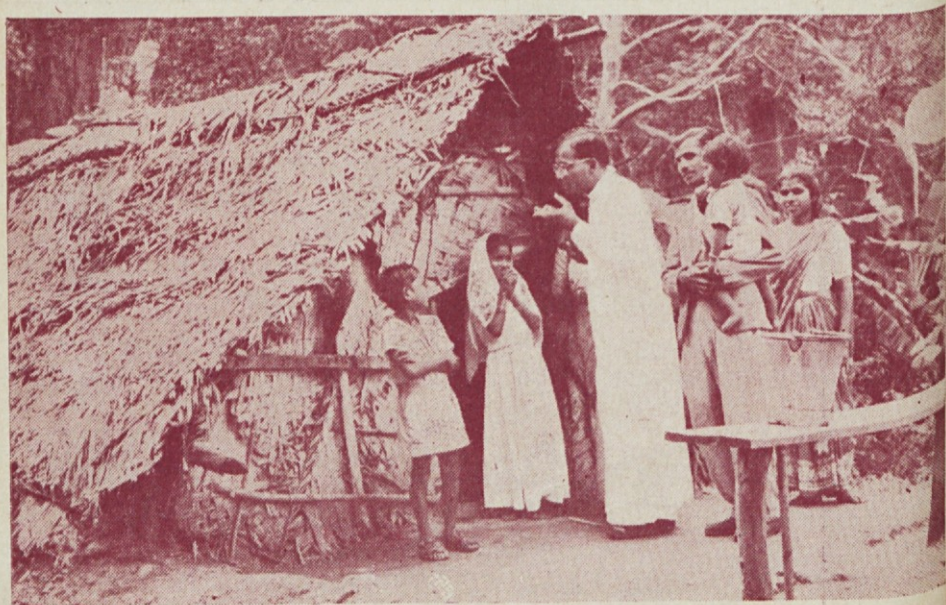
Las Misiones
1964 - XXXVIII

Católicas 1964
MAJ - 5

Misijonar na Japonskem obiŕče katoliŕsko druŕino na deŕeli. — Spodaj: Domači indijski misijonar v prijaznem razgovoru z druŕino pred njeno kolibo.

INDIJA SE PRIPRAVLJA NA SVETOVNI EVHARISTIČNI KONGRES

M. dr. Miriam Zalaznik I.B.M.V., Indija

Bombay, velemesto in zapadno pristanišče indijske republike, se pripravlja na 38. svetovni evharistični kongres. Kraj je prastar. Mesto je zrastle na sedmerih otokih, ki so skozi stoletja samovali sredi bučnega morja v divni tropski naravi te lepe luke. Bajje je že kralj Mithridat pošiljal svoje ljudi trgovati z Indijci. Takrat so imenovali te otoke MUMBA-DEVI, ker so to boginjo slavili v nekem svetišču na enem teh otokov. Ime 'Bombay' je pa portugalskega izvora. Portugalci so bili prvi mornarji iz Evrope, ki so se tu naselili in začeli trgovati. Posebno jim je ugajal otok, kjer danes najdemo staro mesto, in so ga začeli imenovati 'Bombain' — otok ugodnega življenja.

Prvim naseljencem so kmalu sledili frančiškani, ki so sezidali prvo cerkev — Cerkev sv. Mihaela, nasproti trdnjavi 'Port Mahim', v kateri so Portugalci živeli. Pravijo, da so današnji zvonovi še isti, ki so že koncem 16. stoletja vabili v cerkev! Portugalci so Bombay podarili Angliji kot doto princezinje Katarine de Braganza, ko je postala žena angleškega kralja Karla II. Bombay ni Angležom nič pomenil, zato so ga dali tedanji East India Company: to je bilo l. 1668.

Danes je Bombay štiri milijonsko velemesto, polno zanimivosti, značilno orientalnega značaja, krasno pristanišče, središče moderne trgovine in industrije, kjer se srečujejo ljudje vseh ras, ver, narodov in jezikov. Katoličanov je nekako 200.000! Ta manjšina je vplivna, delovna in razgibana. Pravijo, da najdemo v Bombayu najboljše ljudi za Katoliško akcijo. To prav rada verjamem, sodeč po tem, kar čitam o delavnosti katoliških krogov v Bombayu. Cerkve so vedno prenapolnjene, Marijine kongregacije imajo svoje središče v tem mestu, kjer so zlasti fantje akademiki, pod vodstvom španskega jezuita p. Benac, izredno delavni. Pred dvema leti so dozidali na hribčku Bandra, ob vznožju bazilike, ki je staro Marijino svetišče, Dom duhovnih vaj za moške; in že je premajhen! V preteklem letu so imeli 85 duhovnih vaj, drugo za drugo, katerih se je udeležilo nad 4.000 mož. Ravnatelj te hiše, p. Pimenta, pravi, da je moral odbiti prošnjo več kot 2.000 možem, ker ni imel prostora. Za ženski spol pa še sploh ni nobene take prilike, dasiravno se trudijo za to. V tej deželi je denar vedno največji problem. Zato je tudi priprava mednarodnega evharističnega kongresa velikanski problem. Čeprav že dve leti katoličani vseh škofij v Indiji nabirajo prispevke, je vse to premalo. Organizatorji potrebujejo res dosti poguma in brezmejnega zaupanja!

Kar dela organizatorjem največje preglavice, so prenočišča! Orientalcem ni razvajen v tem oziru! Slišimo, da pripravljajo več ladij, ki bodo služile kot hoteli.

Slovesnosti Mednarodnega evharističnega kongresa se bodo vršile v tistem delu, ki je znan kot 'COOPERAGE', čigar središče se imenuje 'The Oval', kjer se vrše vse javne prireditve. V tej okolici, obdani od palmovih gajev, se bodo zbirali katoličani vsega sveta med 28. novembrom in 6. decembrom 1964, da proslave Kralja večne ljubezni. To je prijetna zimska doba za Bombay, ki ima sicer bolj tropično klimo; dnevi bodo sončni, noči prijetno hladne.

K temu poročilu m. Zalaznik dodajamo še nekaj podrobnosti iz pisma s. KONRADINE RESNIK, ki deluje prav v Bombayu:

„Na kongresnih svečanostih bo pel tudi poseben otroški pevski zbor, sestavljen iz 3.000 dečkov in 3.000 deklic. — Izdali so spominske znamke, a brez poštno vrednosti, da se lepijo na pisma za propagando. Prodajamo jih 20 za 1 rupijo. Čisti dobiček je namenjen kritju stroškov. Ali naj vam jih kaj pošljem? — Našo kapelico bomo tako pripravili, da bo istočasno lahko v njej osem svetih maš. — Škoda, da smo precej daleč od vas, sicer bi lahko prišli na kongres!“

Indijske redovnice v sprevodu

Med intelektualci v Indiji

II. Vatikanskega koncila v Rimu se udeležujejo številni škofje - domačini iz vseh misijskih pokrajin sveta. Nekateri opazovalci ugotavljajo v svojih komentarjih, da je verjetno ena največjih značilnosti koncila prav v tem, da je Cerkev odkrila Vzhod. Seveda pri tem mislijo zlasti na vzhodno cerkev, na zблиžanje med katoliško in pravoslavno cerkvijo. Toda to je samo del vzhoda, ki ga Cerkev objema. Na koncil v Rim so prišli očetje koncila iz dežel, ki na I. Vatikanskem koncilu l. 1870 še niso bile zastopane. Misijonsko delo Cerkve je bilo takrat v Aziji še prešibko, da bi se bile mogle tam organizirati že močne, samostojne cerkvene province. Bilo je tam šele nekaj škofov in med njimi še ni bilo nobenega domačina. Skrb za domače duhovništvo se je razmahnila šele po temeljih, ki jih je zastavil papež Benedikt XV., ki je med prvo svetovno vojno spoznal, da se bo svet po vojni zelo spremenil. Evropa se bo izčrpala in težišče svetovnega ravnotežja se bo raztegnilo na druge kontinente, zrasla bo zlasti Azija. Za Benediktom XV. je papež Pij XI. to stališče utrdil in poglobil, ko so bile cerkvenim pokrajinam v misijonih priznane posebne pravice in so misijoni na Kitajskem dobili prve škofe domačine. Če je bila na I. Vatikanskem koncilu večina škofov iz evropskih dežel, je na II. Vatikanskem koncilu samo ena tretjina škofov iz Evrope; dve tretjini sta iz Amerike, Azije, Južne Amerike, Afrike in Avstralije.

Cerkev je postala res svetovna ustanova, ki zajema vse kontinente. Kakor obravnavajo očetje koncila razne predloge, ki zajemajo Cerkev v celoti, tako se obravnavajo, bodisi na zasedanjih koncila ali pa po posebnih komisijah in odborih, vprašanja, ki se nanašajo na posamezna, deljena področja in pri teh zadevah so misijoni gotovo na prvem mestu.

Navzočnost misijskih škofov - domačinov je postala namreč preveč vidna, da bi mogla mimo poročevalcev in komentatorjev, ki spremljajo delo koncila. Obračajo se na očete za pojasnila in razlage v raznih zadevah, na škofe - domačine pa se obračajo zato, ker žele izvedeti, kakšen je položaj Cerkve v njihovih pokrajinah in kaj pričakujejo misijonski škofje od koncila, od vodstva Cerkve in od pomoči, ki jo pričakujejo iz drugih delov krščanskega sveta.

Alahabad je indijska dežela na severu tega ogromnega azijskega podkontinenta, ki šteje danes že nad 450 milijonov prebivalcev. Na vsem indijskem kontinentu pa živi med to ogromno množico človeštva samo 6 milijonov katoličanov, ki pa so živahni, zelo delavni in prinašajo v problematiko sodobnega misijonskega dela zanimive probleme in poglede. Škofijo v *Alahabadu* vodi škof *Leonard Raymond*, ki je po rodu iz bivše portugalske kolonije *Goa* v Indiji. Njegovi predniki so bili sicer Evropejci, toda sam je vzrastel v Indiji, opravil vse študije na šolah v Indiji in le del poslednjih teoloških

študij na Gregoriani v Rimu, kjer je dosegel doktorsko čast v cerkvenem pravu. V začetku ni mislil na duhovniški poklic; šele ko je končal študije na filozofski fakulteti v Bombaju, se je odločil za vstop v bogoslovje.

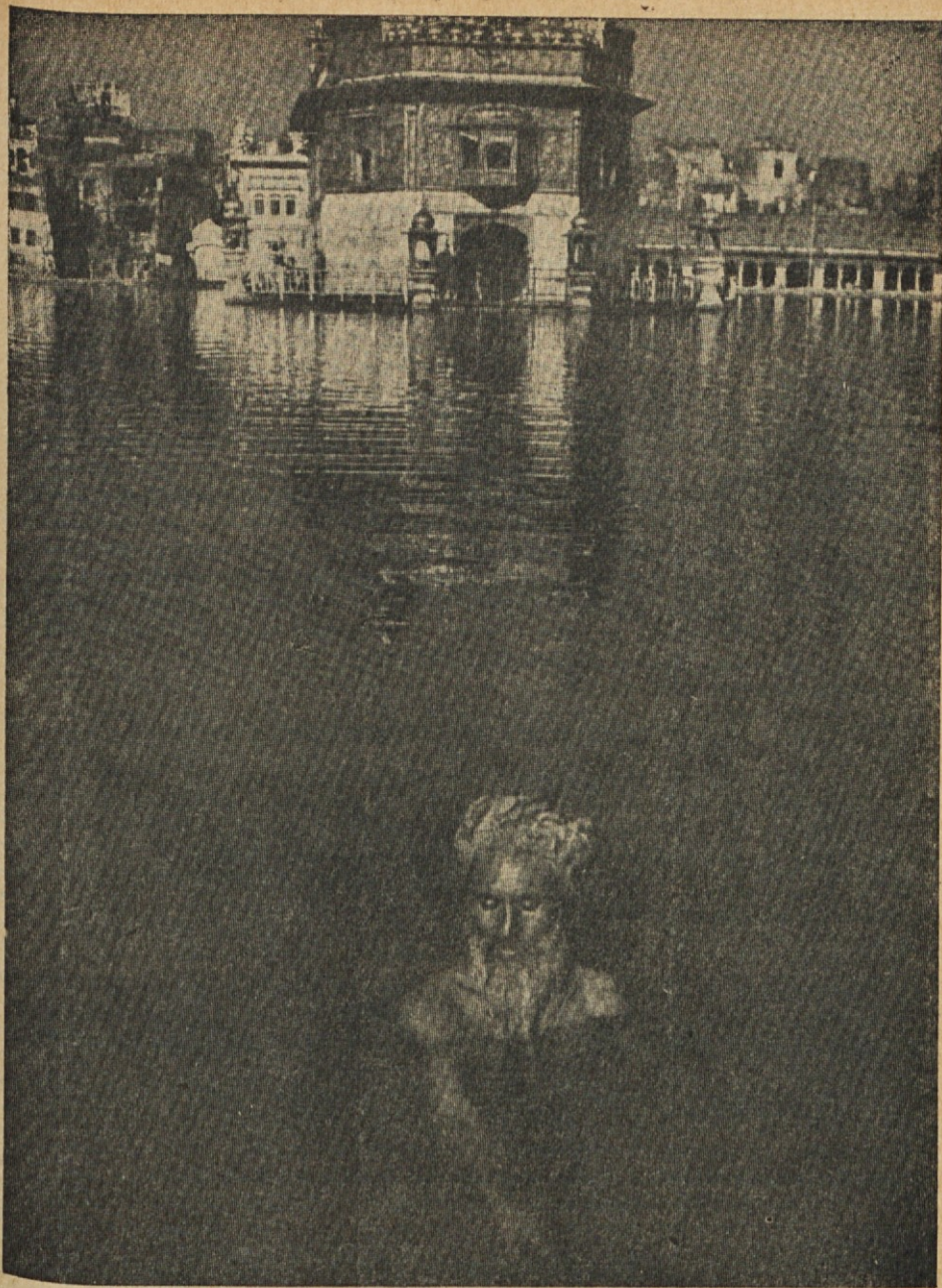
Ugled katoliškega šolstva

Zastopniku lista „Osservatore Romano“ je škof Raymond orisal podrobno sliko dela Cerkve v njegovi misijonski pokrajini. Alahabad je dežela, ki je zelo verna, hindujci so globoko zasidrani v temelje svoje vere in se jih zvesto drže. Toda to ni bila prava ovira za razmah Cerkve v Indiji — je razlagal škof. Kajti pred letom 1947, ko je Indija postala samostojna država, se je krščanstvo v Indiji istovetilo z anglikanizmom, to je z vero kolonialne oblasti. Anglikanci v Indiji niso bili „kristjani“, ampak so bili na verskem polju samo desna roka tuje oblasti. Vse, ki so bili kristjani, so hindujci metali v isti koš, celo katoličanov niso ločili od protestantov.

Toda vse to se je zelo spremenilo po l. 1947 po odhodu angleških oblasti in ustalitvi indijske samostojnosti. Naenkrat se je razmerje do katoličanov zaobrnilo. Če poprej za naš niso vedeli, se na nas poslej gledali kot zastopnike krščanstva, ki nima in ni imelo z bivšo tujo oblastjo v deželi nobene zveze. Ugledni državljani, ki so postali voditelji novih oblasti, so začeli ceniti našo navzočnost v deželi. To se je še okrepilo, ko so videli, kako katoliška Cerkev ponuja svojo pomoč in sodelovanje pri urejanju razmer. Pred letom 1947 se naše šolstvo ni moglo dobro uveljaviti, po razglasitvi svobode pa se je začel pravi naval na naše šole. Naval narašča in dogaja se, da moramo ponekod odklanjati vsako leto dve tretjini do tri četrtine hindujskih učencev, ker nimamo prostora. Kako dobrega bi mogli storiti, ako bi imeli več šolskih plosvij in več učiteljskega osebja.

Cerkev ima trenutno v vsej Indiji 75 kolegijev z univerzitetno veljavo in na njih je vsaj 55.000 dijakov. V celi Indiji študira na univerzah nekaj nad 200.000 slušateljev, kar pomeni, da jih vsaj četrtina obiskuje pouk na katoliških visokih institutih. Prav te mesece se je ustanovila nova katoliška medicinska fakulteta v Bangaloru. Po 15 letih indijske neodvisnosti je že pravilo, da morajo vsaj vodilni indijski politiki in javni delavci imeti svoje sinove na katoliških šolah.

Kako spoštujejo pripadniki hindujske vere delo katoliških vzgojiteljev, se lepo vidi iz dejstva, da je državna univerza v Alahabadu izvolila v svoje vodstvo za člana katoliškega škofa msgr. Raymonda. Univerzitetni svet je sestavljen iz najuglednejših hindujskih in muslimanskih znanstvenikov, vendar se ti niso uprli sklepu vlade, da naj pride med nje še katoliški škof kot enakopravni član in sodelavec pri vodstvu univerze. Seveda ima msgr. Raymond vso znanstveno kvalifikacijo — vendar država ni hotela podčrtati samo te odlične plači. Imenovanje je pomenilo izraz priznanja vsemu delu katoliških znanstvenikov in vzgojiteljev pri vzgoji novih generacij v Indiji. Med člani univerzitetnega sveta more msgr. Raymond marsikaj storiti v korist Cerkve, toda še vse bolj so bili hindujski in muslimanski člani sveta presenečeni, ko jim je msgr. prikazal, kako mora univerza med mladino znati uveljaviti tradicionalne vrednote, hindujske vrednote, poleg ali mimo duhovnih zakladov, ki prihajajo od drugod — n.pr. iz Evrope, a niso vsi enako sprejemljivi v Indiji.

Menih iz sekte Sikhov pri obredni kopeli pred svojim templom v Indiji.

Angleški zgodovinar in filozof Toynbee je zadnja leta poudarjal, da se svet usmerja v novo, enotno kulturo. Svet bo kmalu imel enotno kulturo, skupno civilizacijo, ki bo slonela na pridobitvah celotne svetovne znanosti, pravi v svojih spisih.

Msgr. Raymond je skeptičen glede te izjave in meni, da za razvoj razmer v Indiji ne bo imela veljave. Indija še ni izoblikovala svojega duhovnega obraza, smo še v začetkih odkrivanja globin indijske duše. Vedeti moramo, da vodi hinduizem predvsem v notranjo poglobitev, za trenutne dobrine zunanje civilizacije se ne meni preveč. Bogatenje duhovnosti pa nujno koristi delu misijonstva, in tako gremo v nekem oziru vzporedno pot. Trajalo bo še desetletja, dokler bo mogla Indija res imeti enotno kulturo nad tolikimi jeziki, narodi, ki sestavljajo prebivalstvo dežele. Ko bo to doseženo — po razvoju številnih generacij —, bomo šele mogli govoriti o deležu, ki bi ga imela Indija pri enotni svetovni kulturi in civilizaciji.

Zelo spoštujejo vsi prebivalci Indije naše ravnanje po šolah. Na naših zavodih ni nobene razlike med pripadniki raznih plemen in kast — ne delamo razlike med hindujci, muslimani in ostalimi pogani. Oblastem utrjujemo temelje za desetletja naprej. Pred odhodom v Rim je msgr. Raymond predaval v Rotary klubu v Bombayu o razmerju med Cerkvijo in drugimi verami v Indiji in o delu Cerkve za lepšo bodočnost vsega ljudstva. Po predavanju se je razvila živahna debata, vsi so soglasno izraževali veliko občudovanje in hvaležnost za delo Cerkve, le nekateri so se še vedno zatekali v misel: „Kakšna škoda, da ima katoliška vera svoje korenine in vire izven Indije...“

Cerkev in temelji indijske kulture

Vsa skrb Cerkve je razumljivo posvečena duhovniškemu naraščanju. Doseči moramo, da bodo nauk Cerkve razlagali domačinom domači duhovniki, da bo Cerkev na vrhu sestavljena iz hierarhije, v kateri bodo škofje iz vrst domačinov. Vedeti moramo, da je že pred prihodom Cerkve v večjem obsegu — to je pred l. 1850 — v Indiji bila navzoča živahna krščanska skupnost, ki je vezala svoj obstoj na tradicijah, ki so šle nazaj tja do časov, ko je apostol Tomaž prišel v Indijo in ustanovil prve skupnosti kristjanov v zahodni Indiji.

Kakor so se te edinice ohranile iz vernikov in duhovnikov domačinov, tako mora Cerkev danes zreti za desetletja naprej in utrjevati svoje delo na domačinih. Glavna skrb je zato v Alahabadu in drugod posvečena ustanavljanju semenišč in bogoslovij. Med glavnimi predmeti učenja pa ne bodo samo poglavja teologije in filozofije, ampak bodo upoštevali tudi vrednote, ki jih Indija že ima, a so skrite v osnovah hindujskega gledanja na svet. Zanimanje za naše ustanove, za oblikovanje duhovniških poklicev med domačini ne popušča, ampak narašča. Tako imamo med 6 milijoni katoličanov v Indiji na delu 6000 duhovnikov domačinov, kar nikakor ni majhno število. Naš duhovniški naraščaj je tako krepak, da je mnogo duhovnikov - domačinov odšlo na misijone v Afriki, v razne države Južne Amerike, v Avstralijo, v Indonezijo in na Japonsko. Nič tudi ne popušča zanimanje za vstop deklet med vrste redovnic. Trenutno je v Indiji na delu 16.000 redovnic in od tega jih je 15.000, ki so domačinke.

Dasi je razmah torej zelo ugoden, se Indija ne zapira prihodu misijon-
skih sodelavcev iz Evrope. Msgr. Raymond poudarja, da osrednje oblasti pri
vladi v Delhiju niso proti izdajanju dovoljenj za prihod tujih misijonarjev
in duhovnikov, pač pa so proti nekatere dežele, tako Bengalija, ki iz tega
ustvarja vprašanje nacionalnega prestiža, in vlada mora včasih močno vpošte-
vati nacionalistične tokove, da s tem prepreči večja zla. Prihajanje evropskih
duhovnikov bo vedno lažje.

Delo misijonov pa bo v bodoče slonelo na uspehu, ki ga bodo dosegli mi-
sijonarji pri vživljanju v domačo hindujsko kulturo. Brez tega bo vse delo
obsojeno na premagovanje ovir in na ožino, v kateri se bo zadušilo.

Temelji za tako vživljanje so že postavljeni in jih mladi rodovi Indije
zelo cenijo; dosegli so priznanje tudi med tujimi strokovnjaki, ki prihajajo
proučevati razvoj razmer v novi Indiji.

Katoliški misleci in publicisti n.pr. odlično sodelujejo pri tedenski kul-
turni reviji *Examiner*, ki izhaja v Bombayu. Msgr. Raymond je stalni sode-
lavec revije in so zlasti cenjeni tisti njegovi prispevki, ki govore o vrednotah,
ki so hindujcem in kristjanom skupne. Jezuita p. Dandoy in Johanna, oba Bel-
gija, sta s svojimi spisi ogromno storila. Najbolj znano je delo p. Johanna:
„*To Christ through Vedanta* — Do Kristusa skozi Vedanto“. Knjiga obrav-
nava temelje hindujskega verovanja in navaja, kako bi mogle te vrednote
hinduizma olajšati prehod v krščansko vero. Knjiga ima danes velik ugled
ne samo v Indiji, ampak tudi v drugih predelih Azije, kjer je bila prevedena
v več jezikov.

Več ko vse drugo pa je pripomoglo katolicizmu pri njegovem vplivanju na
indijske intelektualce tisto delo, ki so ga razni katoliški strokovnjaki opravi-
lili na svojem področju. Po vsem kulturnem svetu je že znano, kako je kapu-
cin p. Edmond ustanovil poseben institut za „indijsko glasbo“. Glavna nje-
gova skrb pa je bila, kako priločiti kanone krščanske glasbe virom indijske
glasbe. P. Edmond je prestavil latinske obrednike in besedilo mašnih obraz-
cev v hindujske jezike in napeve — ponekod je moral sestavljati posebno be-
sedilo in komponirati glasbeno spremljavo za vsako cerkveno provinco pose-
bej. Seveda je imel za to delo vsa potrebna dovoljenja sv. stolice v Rimu,
ponekod pa je moral dobiti pristanek krajevnih škofov. Posebnost je tudi v
tem, da je moral posamezne dele katekizma prepesniti in uglasbiti na hinduj-
ske napeve, kakor je to pač v navadi v raznih delih Indije. Po smrti p. Ed-
monda je vodstvo šole, ki je že postala prava glasbena akademija, prevzel
domačinski duhovnik, ki po svoji strokovnosti prav nič ne zaostaja za svojim
učiteljem in mojstrom. Ta katoliška akademija petja in glasbene znanosti
uživa sloves v vsej Indiji, Aziji in celo v Evropi, kamor pošiljajo literaturo
in magnetofonske posnetke za nadaljnje proučevanje. Na akademijo radi pri-
hajajo domači strokovnjaki in tudi anglikanski in protestantski pastori, da
bi si olajšali nadaljnje delo.

Naloge evropskih znanstvenikov

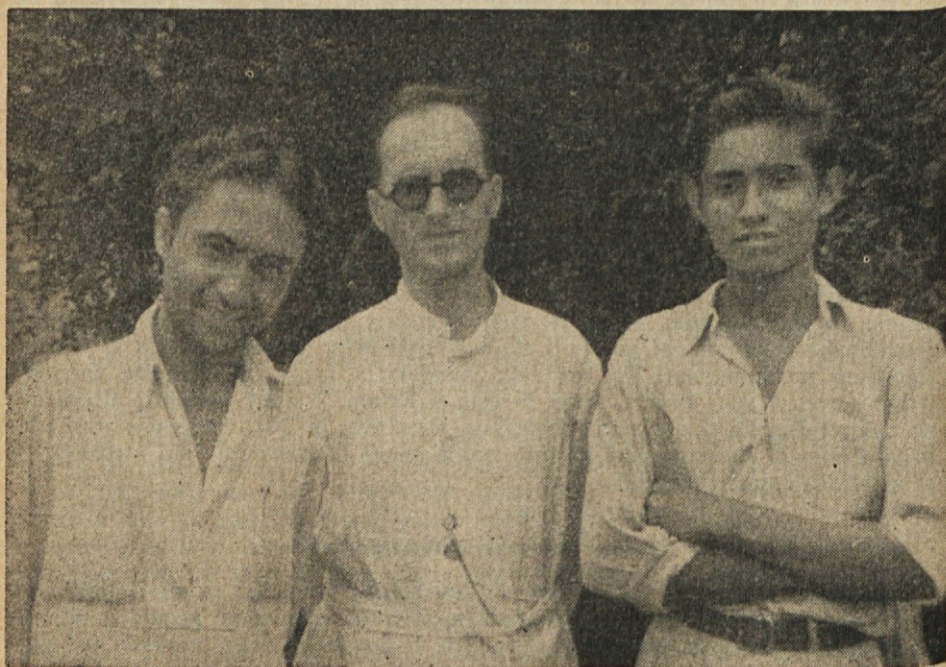
Dasi se vse obrača na oblikovanje hindujskih temeljev za misijonski apo-
stolat zlasti med intelektualci vse Indije, nikakor ne smemo pozabiti na veli-
ko pomoč in dolžnost evropskih filozofov, teologov in znanstvenikov pri pre-
rodu Indije in indijskih vodilnih plasti. Toda učenjaki iz Evrope ne bi smeli

prihajati v Indijo, da bi tam učili in utrjevali evropske nazore o življenju, kakor veljajo za evropska področja — obratno, prihajati bi morali zlasti zaradi tega, da bi proučevali hindujske vrednote in se vglabljali v miselnost hindujskih intelektualcev, ki si žele razširiti svetove svojega gledanja in se obogatiti s krščanstvom in njegovimi načeli pri gledanju na sodobni svet. Vendar se to ne more doseči v nekaj tednih, mesecih ali v enem letu. Ostati bi morali tam dalj časa. Indija — duhovna in intelektualna — se trudi poglobiti duhovne temelje: pri tem pa potrebujejo zlasti pomoči filozofov in teologov, v prvi vrsti katoliških.

Msgr. Raymond je podčrtal, da je že ugotovil, kako se koncil odloča za poglobitev dela v tej smeri. Cerkev je v vrenju obnovitvenega gibanja in v Indiji čakajo številne skupine intelektualcev na sadove, ki jih bo koncil prinesel tudi njim. Glavni delež bo na polju filozofije in teologije, je zaključil svoje pojasnjevanje škof Raymond in še opozoril na poslanstvo, ki ga morajo pri tem izvajati zlasti razne katoliške univerze v Evropi in drugod na svetu, kakor tudi vsa bogoslovna učilišča, ki iz okvira svojih predmetov ne bi smela izpustiti celo vrsto vprašanj in zadev, ki se nanašajo na duhovne probleme hindujske in drugih kultur v Aziji.

R. J.

Misijonar o. Jože Cukale S. J. je precej časa deloval v predmestju Kalkute, kjer je imel lepe stike z indijskimi izobraženci. Tu ga vidimo v družbi dveh visokošolcev.

KITAJSKI BEGUNCI v HONGKONGU

Hongkong je kolonija angleškega imperija tik pred vrati Kitajske. Ko je znani angleški pisatelj Bernard Shaw obiskal otok, je izjavil, da je otok „bajno pokopališče“. Menil je najbrž, da se ne bo mogel ohraniti pred ogromnim kitajskim imperijem na azijskem kontinentu. To bi bilo še resničneje danes, ko je vsa celinska Kitajska v rokah komunizma. Toda v zgodovini se pogosto dogajajo najbolj nemogoče stvari: ni ostal nedotaknjen dosedaj samo Hongkong, ampak tudi na samem kitajskem ozemlju se ohranja majhna portugalska kolonija Macao. Ko ječi vsa Kitajska pod komunizmom, sta obe koloniji edino zatočišče za tolikere kitajske begunce, ki se hočejo rešiti v svobodo.

Kolonija je del angleškega občestva; ima svojega guvernerja, krajevno vlado in vse ustanove, ki so potrebne za samostojen razvoj otoka. Katoliška Cerkev ima že dolga desetletja na otoku škofijo, ki se silno naglo razvija. Pri tem se mora boriti z največjimi težavami in med glavnima sta: 1. pomanjkanje duhovnikov in 2. pomanjkanje sredstev za oskrbovanje tolikih beguncev, ki se dnevno vale v mesto v velikih trumah. Pred l. 1948, to je predno je komunizem zavladal nad vso Kitajsko, je bilo na otoku 600.000 prebivavcev. Tedaj se je začel veliki beg iz celinske Kitajske — število prebivavcev je naraslo na tri in pol milijone.. Angleške oblasti so morale s silo začeti omejevati dotok beguncev, ker bi se otok sicer dobesečno zadužil pri tolikem naraščanju beguncev. Ukrepi na meji so strogi, vendar je v prvih desetih mesecih l. 1963 pribežalo v mesto nad 200.000 beguncev iz Kitajske.

Katoliško škofijo vodi škof msgr. *Lorenzo Bianchi* iz Družbe zunanjih misijonov. Preteklo leto je slavil desetletnico škofovanja. Skupno z ostalimi škofi Azije je prišel na zasedanje II. vaticanskega koncila in podal pred zborom časnikarjev poročilo o delu škofije in o problemih, ki zajemajo begunsko vprašanje na tem prenaseljenem otoku, ki se nahaja v silnem razmahu.

Beda in stiska beguncev

„Otok Hongkong je danes najbolj cvetoče mesto v vsej Aziji — v nekaj letih se je popolnoma moderniziralo“, je začel pripovedovati škof *Bianchi*. „Ker je malo zemlje, so zgradili veliko število ogromnih stolpnikov. Mesto, ki je najbolj razvito in obsežno pristanišče v tem delu Azije, je prenaseljeno — v zadnjih petnajst letih se je število prebivavstva zvišalo za 500 odstotkov in še več — vsakoletno pribeži iz Kitajske pribl. 250.000 novih beguncev; prihajajo vkljub strogim odredbam oblasti, ki se boje za bodočnost mesta, ki bi utonilo v neredu, če bi se beg kitajskih beguncev nadaljeval s takim korakom. Begunci prihajajo na vse načine; premnogi so, ki pri poskusu bega ne uspejo in padajo pod krogami komunističnih miličnikov.“

Ko prihajajo v mesto, seveda ni ne stanovanj, ni hrane — za delo se morejo prijavljati samo moški, ki so že izurjeni za moderne načine obrtovanja. Nimajo kje spati, ne vedo, kam položiti glavo, kam se skriti pred

spremembami vremena. Nekateri se rešujejo v lesene zbitine na robu mesta, drugi ostajajo na čolnih v pristanišču, tretji se spet skušajo zateči med razpoke tal in v votline skal. Če le morejo, prihajajo begunci z vsemi člani družine.

Vlada se trudi na vse načine beguncem pomagati in poudariti moram, da je storilo izredno mnogo. V maju in juniju je bil naval begucev spet izredno močan — imeli smo vtis, da so komunistični miličniki prejeli namig, da naj pustijo ljudi bežati, ker je letos v poletju vso Kitajsko zajemala velika lakota.

Pred desetimi leti industrije na otoku skorajda ni bilo. Kolonija je živel zlasti od morskega prometa in trgovine s celinsko Kitajsko, kolikor jo je bilo. Begunci so prisilili oblasti, da so jim zgradile tovarne — industrija je segla po najbolj čudnih izdelkih. Tovarne izdelujejo radijske aparate, transistorje, močna je tekstilna industrija, industrija plastičnih izdelkov je v polnem razmahu. Seveda je bilo treba organizirati izvoz — Evropa je bila največji odjemalec. Letos je nastopil med industrijalci velik preplah: Anglija in Skupni evropski trg sta dala vedeti, da hongkonških proizvodov ne bosta mogla kupovati. Lastna produkcija doma namreč terja zaščito pred uvozom iz Azije. Predno sem odhajal na koncil, sem se zelo dolgo pogovarjal z guvernerjem in predsednikom trgovske zbornice, kaj bo, če se evropski trg zapre. Povsod so bili zelo zaskrbljeni. Če ne bo izvoza, bodo begunci padli v še večjo bedo, zajela jih bo lakota — sledile bodo epidemije, panika, upori, smrt... Še hujši bi bil psihološki učinek, kajti Azija bi se prepričala, da se Evropa ne zmeni za to, če milijoni ljudje umro zaradi ozkosrčnosti evropskih vlad, ki ne bi hotele razumeti važnosti ohranitve stalnih in trdnih trgovskih zvez... Hongkong bi prej ali slej padel komunizmu v naročje.

Skrb Cerkve za begunce

Prišel sem na koncil z željo, da se srečam z nemškimi in ameriškimi škofi, ki so v svojih škofijah že organizirali pomoč za begunce v Hongkongu. V Nemčiji se organizacija imenuje „Misereor“, v ZDA pa je znana NCWC. Poudariti moram, da bi brez pomoči nemških in ameriških katoličanov ne bili kos nalogam, ki nam jih nalaga skrb za begunce. Izrekam jim iskreno zahvalo.

Začeli smo pomagati tam, kjer je bilo najbolj potrebno. Ljudje so bili na cesti, brez strehe nad glavo. Naglo smo gradili kolonije stanovanjskih poslopij — v vsako sobo smo dali eno begunsko družino s petimi člani. Če jih je bilo manj, sta bili v isto sobo nastanjeni dve družini. Bloki hiš so imeli skupne kuhinje, menze; kjer to ni bilo mogoče, smo uvedli farne kuhinje; trikrat na dan so delili hrano beguncem, ki so živeli blizu. Poseben dobrodelni odbor smo ustanovili, ki ni delil samo najnujnejših podpor, ampak je imel tudi pisarno za iskanje služb, za prvo pomoč, posvetovalnico za mlade matere, oddelek za dojenčke, ki so brez mater. Katoliške župnije so ustanovile v okviru možnosti lastne domove za onemogle, za sirote; vsaka fara ima otroški vrtec, včasih celo več.

Misijonarka deli vsakdanji živež vietnamskim beguncem.

Zelo se trudimo za mladino. Zgradili smo mnogo šol; trenutno obiskuje naše šole 105.000 učencev. Seveda ni dovolj poslopij, zato je pouk razdeljen od jutra do pozne noči na več urnikov. Imamo ljudske šole, gimnazije in visokošolske institute. Po farnih dvoranah so posebni tečaji za odrasle begunce, ki so nepismeni.

Našo šolsko vzgojo podpira tudi vlada, kajti podpora iz Evrope in ZDA ne bi bila zadostna. Velik del stroškov je prevzela „Propaganda fide“ v Rimu. Res se zbira v naših rokah mnogo denarja, toda verjemite mi, da nimamo nikdar ničesar pri sebi. Vse gre sproti za potrebe beguncev, ki so kakor neizčrpno dno.

Najbolj razveseljivo pa je, da nimamo težav z učiteljskim osebjem. Pouk opravljajo mlade Kitajke, pomagajo jim katoliški mladeniči — vsi učitelji in profesorji imajo diplome, ki imajo veljavnost pred oblastmi.

Škofija v polnem razcvetu

Naša škofija se zelo lepo razvija in priznati moram, da je med najbolj cvetočimi v Aziji. Danes je v Hongkongu 190.000 katoličanov — v letu 1950 jih je bilo 50.000. Sicer se škofija razteza tudi v notranjost Kitajske, toda tam je vse delo zatrto. Dela je obilo, imamo pa premalo duhovnikov. Če bi imeli več duhovnikov, bi število spreobrnjenecv zelo naraslo. Letno krstimo okr. 13.000 odraslih, poleg tega pa še 5.000 - 6.000 katoliških otrok. Ne vem, če je kje v Aziji letni prirastek katolikov tako velik.

Omenil sem že, da imamo premalo duhovnikov - komaj 350. Imamo malo in veliko semenišče - gojencev je komaj nad sto, vendar bomo srečni, če se bodo številni med njimi odločili za duhovniški poklic.

Duhovnikom pomaga 650 redovnic iz najrazličnejših redov, polovica je Kitajk, in 110 bratov, od katerih jih je 50 kitajskega rodu.

Mnogo katoliških laičnih organizacij pomaga po farah in predelih, kjer so begunci. Na prvem mestu je Marijina legija, ki je izredno delavna. Zdravniki imajo društvo sv. Luka; ima nad 300 članov, vsi imajo polne roke brezplačnega dela med begunskimi otroki, materami, onemoglimi in bolehnimi. Izredno mnogo je prostovoljk, ki hodijo stalno po bolnišnicah, da dele dejansko in duhovno pomoč. Zelo zgovorno je število katoliških slušateljev na univerzi: znaša 28 odstotkov.

Cerkva je mnogo premalo. Trenutno imamo na otoku okr. osemdeset cerkva in kapel. Letno posvetim približno štiri do pet novih svetišč. Pridobili smo si za graditev cerkva precej novih zemljišč, mnoga so nam bila darovana.

Hongkong ni samo sedež naše škofije. Pri nas ima svoje središče mnogo katoliških kulturnih in znanstvenih ustanov, ki raztezajo delavnost na področja cele Azije. Med nami deluje Center za biblične študije, ki si je pridobil svetoven sloves. Vodijo ga frančiškani; vodja zavoda p. Alegra je prevedel sv. pismo v kitajščino; delo uživa ugled po vsem svetu. Založba Catholic Centre je največja katoliška založnica v vsej Aziji. Tiska dva tednika, knjige, brošure, letake, revije za mladino, verske knjige v raznih jezikih za razne dežele.

MIKLAVŽ V AFRIKI

„Katoliški misijoni“ so že večkrat objavili prevode pisem, ki jih piše svojim prijateljem in dobrotnikom v Združenih državah naš slovenski rojak p. Ebey Roberts s svojega misijona v Ugandi. Njegova pisma preveva velika ljubezen do vernikov, zlasti mladine, kateri skuša z najbolj modernimi, in če teh ni, vsaj najnujnejšimi sredstvi pomagati do lepšega življenja. Njegovo delo preveva prepričanje, da more biti misijonsko delo uspešno zlasti tedaj, če ga preveva velika ljubezen.

Tokrat objavljamo pismo, ki ga je pisal v času, ko so po ZDA in drugih krščanskih deželah otroci čakali na Miklavža, božička ali Santa Claus-a. Kako je bilo, naj pove vsebina pisma:

Lansko leto je eden izmed mojih sobratov iz kongregacije Najsvetejšega Zakramenta zapisal, da pri nas v Masaki (Uganda) nimamo Miklavža. Prepričal sem se letos, da je imel moj sobrat prav: pred trgovinami ni bilo prijazne postave možica z brado, ki bi imel polno vrečo daril in sladkarij (v ameriških deželah ne poznajo Miklavža v našem smislu kot svetnika iz nebes z angeli itd). Ni ga bilo in otroci se ob pogledu ob njem ne bi mogli razveseliti in nasmejati. Pozneje je bilo še slabše: v božični noči se po snežni planjavi na saneh ni pripeljal božični možiček, da bi pred pragom našega misijona izložil kupe daril, obleke in igrač. Res je, da se v Masaki nikdo ne oblačé v Miklavža, ni božičnih možičev in ob pustu se nikdo ne našemi v maškaro.

Že pred mnogimi leti sem odkril, da Miklavž ni resnična oseba in enako je z božičnim dedkom. Oba sta le simbola ljubezni in naklonjenosti do otrok, in če je to res, tedaj smo tudi v Masaki imeli in imamo Miklavža, božičnega dedka in vse, ki otroke ljubijo s srčno ljubeznijo. Na našem misijonu v Masaki imamo kar štiri Miklavže in to so vsi štirje bratje Presvetega Zakramenta, Kadar se naš brat poda na cesto, tedaj se otroci kar zgrnejo okoli njega. Grabijo ga za kuto, vlečejo ga na levo in desno in če sede, ne lezejo v naročje. Pri sebi nima nič daril, nikdar nima sladkarij ali igrač. Dal jim je mnogo več. Pravkar je bilo dograjeno novo moderno šolsko poslopje, ki ima šest velikih, zračnih sob. Kmalu bo dograjena nova bolnica, iz ZDA so nam obljubili moderno opremo za operacijsko sobo. Otroci kajpada še ne vedo, kaj je bolezen, vendar silijo v našega brata, se mu obešajo na roke, lezejo mu na ramena. Zakaj vse to, ko ni niti Miklavž in nima nič pripravljenega za božično obdarovanje? Če bi vse to razlagal otrokom, ne bi razumeli in bi zbežali, predno bi končal. Ne — otroci ne vedo za Miklavža, pač pa vedo, da je naš brat poln dobrote, da je posebljena ljubezen do otrok, do vseh otrok, pa tudi do njihovih staršev, sorodnikov. Želel bi pomagati vsem z enako dobroto in naklonjenostjo. Otroci vse to vedo, dasi o tem ne govore, zato ga imajo radi in bi želeli biti vedno ob njem.

Prijetna pot v šolo

Največje veselje otrok je njihovo potovanje v šolo. Otroci žive zelo raztreseni po vaseh okoli misijona in nekateri imajo do šole tudi po pet do šest kilometrov. Kadar je lepo vreme, še gre — huda je ob deževju ali vi-

harju. Takrat se zgodi, da moram v sosedno faro po učitelja, ki uči na naši šoli. Seveda grem z našim avtom, našo „estanciero“. Ob cesti dohitevam drugega za drugim otroke, ki hite v šolo. Bosi in slabo oblečeni, dasi dež kar lije. Seveda jim dam znak, da naj se mi približajo, in drug za drugim se stiskajo v vozilo. Vedno več jih je, toda otrok na cesti še vedno ni konec. Ozrem se in vprašam, ali je kaj prostora. Vsi zapoje soglasno: „Seveda“ in spet se jih še nekaj stisne med gmoto... Ozrem se in jih preštejem: kar enainadajset glav, druga ob drugi. Oči polne zadovoljstva, na vseh ustih svetli beli smeh.

Vesele oči in beli smeh na drobnih črnih obrazih — to je pač najlepše plačilo, ki mi ga more dati ta svet. Nimamo Miklavža, a imamo srca, ki so polna sreče in dobrote vse leto, ne samo ob praznikih.

Otroška hvaležnost

Naši otroci so zdravi in se zelo radi igrajo. Fantki se včasih stepejo, deklice so pogosto preveč vnete pri drobnem delu na našem vrtu. Fantje se med igro kje odrgnejo, deklice se nabodejo na trnje ali pa jim spodleti pri prenašanju posode. Nekega dne se je ena izmed deklic precej ranila na nogi. Prihitela je v mojo ambulanco in moral sem ji najprej izmiti rano, nato očistiti tkivo in vse obvezati. Po dolgem trudu sva prišla do konca in deklica je s precejšno obvezo odšla domov.

Dolgo je morala prihajati vsak dan, da sem ji zamenjal ovoje in ji izčistil rano. Pridno je vedno potrpeala, nikdar ni zastokala, dasi jo je moralo zaboleti. Ko sva bila že skoraj na koncu, je dan poprej prišla s šopom rož v naročju. Sesula mi jih je v naročje in se mi široko nasmejala.

Po ZDA in drugod je navada, da šolarji darujejo učitelju za Miklavža ali Božič. Ne vem, če je kdaj kje kak učitelj prejel tako lepo darilo, kakor mi ga je prinesla deklica, moja mala bolnica.

Otroci nič ne vedo, kakšen je Miklavž drugod, ne vedo, kakšne skladovnice igrač in sladkarij so na božični večer po izložbah trgovin za darila. Tudi tega ne vedo, da si dele ljudje drugod šopke rož za godove ali za razne prilike. Toda ta deklica je sama odkrila, da mora nekaj storiti za misijonarja, svojega prijatelja.

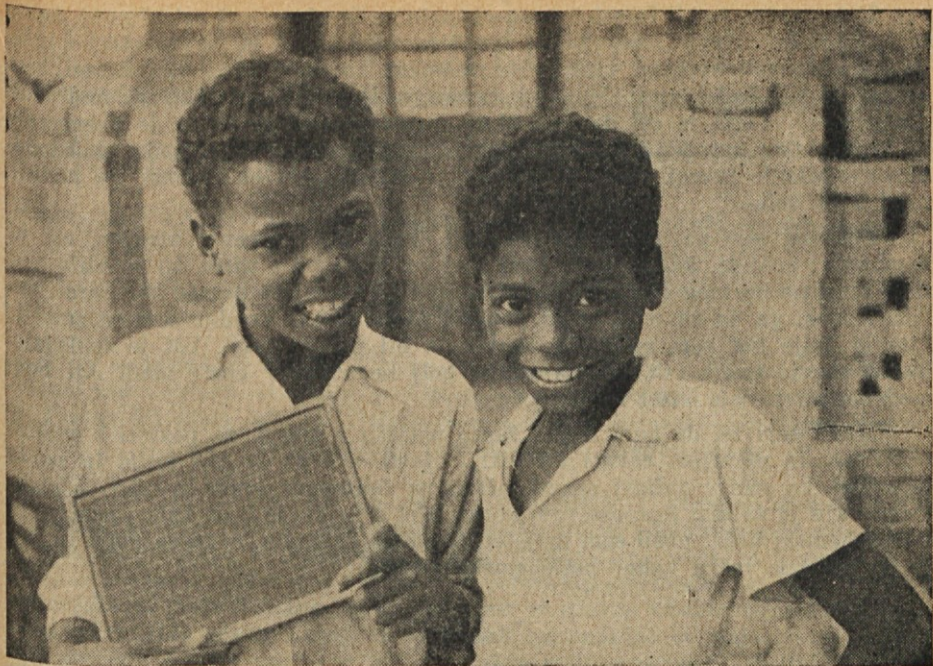
Piknik ob jezeru Viktoriju

Poletne popoldneve se pogosto podajamo na obale bližnjega jezera Viktorija. Okoli mene je otrok za dva ali tri nogometna moštva.

Dokler je sonce visoko, se gremo seveda vsi v jezero kopat. Mene tokrat kar veseli, da so vsi črni: tako jih morem vsaj dovolj nadzirati. Hudo je po kopeli, ko se morajo sušiti. Večji si hitro znajo pomagati, male začne kmalu tresti mraz, ko imajo mokre cunje okoli ledij. Takrat jim moram pomagati, kakor je pač mogoče. Enemu sem že dal srajco, drugemu sem moral nato dati hlače. Ni jih ovil okoli ledij, ampak je kar cel zlezal v eno hlačnico, drugo pa je ogrnil okoli vratu. Silno mu je bilo všeč, mi smo se pa tudi veselili nad njegovo iznajdljivostjo.

Ko so se posušili, so se razdelili v nogometna moštva. Toda pozabili so žogo. Kako si bodo pomagali?

Dva z otoka Madagaskarja. (Sliko poslal misijonar Štanta C.M.)

Naglo so bili iz zadrege. Blizu je bilo visoko oranžino drevo z debelimi sadeži. Splezali so nanj in nabrali kup sadežev. Kadar je med igro kdo stopil na oranžo in jo združil, je sodnik od strani vrgel v igro svežo oranžo in tako je šlo do konca tekem.

Proti večeru smo se vračali z izleta. Otroci so bili zelo izčrpani od vode in igre. Mnogo jih je zaspalo že v vozilih, drugi pa so veselo prepevali vse do vrat misijona.

Nikdar ni misijonar brez nadzorstva

Otroci imajo misijonarja radi in vedo, da jih ima rad tudi misijonar. Zaupajo mu, pridružujejo se mu, kakor da bi bil njihov brat ali dobrotnik, ki se v svojih dobrih delih nikdar ne more izčrpati.

Zgodilo se mi je, da se je eden izmed otrok odločil, da me bo ves dan nadziral. Kamor sem šel, mi je bil za petami; če sem bil v svoji sobi, je z druge strani prilezel in se vzel na križe v oknu, sedel na robu zidu in gledal kaj počnem. Vse prigovarjanje, da naj gre domov ali med otroke v igri na dvorišču, ni nič zaleglo. Zanj sem bil samo jaz in nikdo drugi na svetu. Nisem ga hotel razočarati in sem pač čakal, da bo prišla sprememba sama od sebe.

Nekega dne je bil že cel dan na oknu in se že nisem več oziral nanj, ko je prihajal večer. Ko je sonce zašlo, sem v mraku krenil na ravno streho hiše, da bi se navžil svežega zraka. Na temnem hodniku pred stopnicami sem skoraj padel. Zadel sem ob nekaj mehkega. Pogledal sem: bil je moj mali „inšpektor“. Tičal je cel dan na oknu, proti večeru ga je pa le premagalo in je šel iskat zatočišča, kjer bi mogel zaspati, se odpočiti. Toda ni šel domov —bilo je precej daleč —, ampak je šel na „kratek“ odmor na hodnik pred mojo sobo.

Potresel sem ga, da bi ga prebudil. Toda bil je preveč utrujen, nič ni pomagalo; spal je, kakor ubit. Zbal sem se, kako bo z njim, ko se bliža noč in v temi ne bo mogel domov. Odločiti sem se moral za pomoč kar sam. Naložil sem si ga na ramena in ga ponesel proti domu. Vendar sem se zmotil: bilo je dalje kot sem mislil in fantek je bil mnogo težji, kot je izgledalo. Tovor me je tlačil, pot je bila vedno bolj negotova v gosti temi. Ali bom med nasadi banan našel fantkov dom?

Mislil sem že, da bom moral fanta položiti v travo, ga pokriti s svojim oblačilom in ob njem čakati do jutra. Nosil sem ga že pol milje in se že ustavljal, ko sem v daljavi opazil lučko: na fantovem domu še niso šli spat, lučka naju je vabila. Pospešil sem korak. Pri srcu mi je bilo, kakor pastirjem v betlehemski noči: nosil sem prijeten tovor na ramenih, onstran polja banan pa je bleščala lučka kakor betlehemska zvezda.

— — —

Uganda nima Miklavža in ob božiču smo z darili zelo skromni. Toda otroci in ljubi Bog nas navdajajo z betlehemskim veseljem, ki ni daleč od tistega med milijoni luči in zlatih daril po mestih v ZDA. Upal bi si reči, da je naše še lepše.

Seveda moremo vse to le s pomočjo, ki nam jo pošiljajo prijatelji in dobrotniki iz USA. Zato pa pišem vse to, da bi se jim zahvalil, ker so mi oni omogočili, da v mojem misijonu doživljam vsak dan to veliko srečo in veselje, ki se pa odpira in se bo odpiralo vedno bolj vsem, ki se z nami vesele plačila, ki ga Bog podeljuje tstim, ki širijo kraljestvo Njegove ljubezni na zemlji.

„Molitev in miloščina sta kakor dve peruti, po katerih leti evangeljski glas po zemlji.“ (Škof Slomšek)

MOLIMO IN DARUJMO ZA MISIJONE!

PO TATARSKIH DEŽELAH IN TIBETU

Spomini s potovanja po tatarskih deželah in Tibetu v letih 1844 - 46

Spisal Régis Evarist Huc C.M.; priredil prof. Alojzij Geržinič — Nadaljevanje

7. POGLAVJE

Z živim srebrom nad bolhe. — Mongolska zanemarjenost. — Čiščenje perila. — Dnevni red. — Puščavske ptice. — Ribolov. — Ugriznjenemu ribiču očistimo rano. — Prevoz čez Malo reko. — Požrtvovalnost Samdadžiembe. — Srečanje z ministrskim predsednikom Ortusa. — Na drugem bregu.

Že mesec in pol smo bili na poti, pa smo bili še v istem oblačilu in perilu kot tedaj, ko smo odrinili. Neprestano mrgolarenje in pikanje nas je opozarjalo, da smo polni mrčesa, na katerega se Kitajci in Tatari navadijo, za Evropce pa je nekaj neznosnega. Midva sva v dveh letih potovanja prestajala vse mogoče težave in nevšečnosti: žejo in lakoto, strahoten mraz in silovite viharje, ogražale so naju zveri, razbojniki, plazovi, prepadi so prežali na napačno stopinjo živali, na kateri sva sedela — a vse to se nama je zdelo malo v primeri z boljšjo nadlego, katere plen sva često postala.

Zdaj sva se jih sklenila znebiti. V Čagan-Kurenu sva kupila za nekaj sapedjk živega srebra. Tega sva pa kitajskem receptu zmešala med čajeve liste, s slino prepojene, in maso toliko časa trla in tlačila, da se je živo srebro razpršilo v prah. S to gmoto sva prepojila volnen trak, ga posušila in obesila okrog vratu. Bolhe takoj nabreknejo, dobe rdečkasto barvo in poginejo. Tudi Tatari poznajo to sredstvo, pa se ga zlepa ne poslužijo. Od otroških let se na bolhe navadijo, tako da jih skoro več ne čutijo. Le če se ti tečni gostje tako razmnože, da se jim celo navajena koža začne upirati, napravijo nanje lov. Cela družina se sleče in vsi love drobno divjačino. Če je kdo na obisku, se te zabave tudi udeleži. Samo lame, ki so med njimi, živalic ne pobijajo, marveč žive mečejo stran; to pa zaradi nauka o preseljevanju duš, po katerem si z ubojem vsakega živega bitja nakopljejo krivdo umora človeka.

Potem ko sva odpravila bolhe, sva oprala perilo, kar se je v žveplasti vodi v jezeru dalo odlično izvesti.

Mir, ki smo ga uživali pri tem taborenju, nam je hitro vračal moči. Naš dnevni red je bil tale: zjutraj čiščenje šotor, skupna molitev; nato se je vsakdo v drugo smer odstranil v puščavo, da meditira. To v puščavi ni težko. Vse ti priča o božjem veličastvu, o neizčrpnosti njegove dobrote, o kratkosti življenja in ničemrnosti stvari, o važnosti dela za večnost. Srce je v pustinji prosto. Meditaciji je sledila vaja, ki sicer ni bila v zvezi z mistiko, bila pa je zelo potrebna in je imela svoje čare. Z vrečo na hrbtu smo se spet razpršili po puščavi, a zdaj zato, da iščemo argole, to je posušene živalske odpadke, ki služijo za kurivo. S ponosom smo vreče izpraznili pred vhodom v šotor, zavreli čaj, zgetli nekaj moke in jo spekli v pepelu. Po kosilu je Samdadžiemba zbral razkropljene živali

midva pa sva zmolila del brevirja in si privoščila nekaj počitka. Ta je bil potreben, ker sva pozno hodila spat, zakaj noči so bile očarljive. Medtem ko je dan tih in miren, zveni noč od ptičjih glasov. Tatarska dežela je polna nomadskih ptičev: gosi, divjih rac raznih vrst, štorkelej, čapelj. Posebna vodna ptica je yue yang. Velik je kot raca, a ima okrogel in sploščen kljun. Glava je rdeča z belimi lisami, rep črn, ostalo perje je škriatno. Njegovi klici imajo nekaj žalostnega. Samec in samica letata vedno družno; če eden umre, drug naglo sledi: od žalosti. Opazila sva tudi čudno ptico selivko; morda jo naravoslovci še ne poznajo. Velika je kot prepelica, črne bleščeče oči obdaja svetlomodre kolobar; telo je pepelnate barve s črnimi pikami. Noge niso poraščene s perjem, marveč z nekako dolgo trdo dlako, tace pa so podobne kuščarjevim; pokrite so z izredno trdimi luskinami.

Kitajci imenujejo tega ptiča lung-kiao (zmajeva noga). Kadar zapade veliko snega, prilete ti ptiči od severa v velikih tropih in z velikim šumom.

Tatarom divjačina ne diši, zato se za ptiče skoro ne zmenijo. Prav tako skoro ne poznajo ribolova; ta je prešel v zakup Kitajcev. Na obali male reke (Paga-Gol), v katere bližini smo taborili, je bilo več koč kitajskih ribičev. Zda, ko so vode narastle, so lovili cele noči. Z udarci po lesenih bobnih so ribe podili proti mrežam. Lov traja največ tri mesece; potem reka zamrzne.

Eden teh ribičev naju je vzel s sabo in nama podaril kup manjših rib. Samdadžiemba naju je nejevoljno pričakal. „Čaj se je že dvakrat ohladil.“ „Spravi ga, kamor hočeš; danes ne bomo jedli ovsove moke, temveč sveže ribe.“ Ta novica je popolnoma spremenila njegovo obličje. Takoj se je spravil na peko hlebčkov, midva pa sva šla k vodi, da ribe očistiva. Komaj sva bila na bregu, priteče Samdadžiemba: „Duhovna očeta, nikar ne grešita!“ „Kakšen greh pa delava?“ „Poglejte, nekatere ribe še migajo in vidva jih hočeta prerezati.“ „Odidi k svoji peki in pusti naju pri miru! Kaj še vedno veruješ v preseljevanje duš?“ Tedaj se je udaril po čelu: „Kako trdo butico imam! Že sem pozabil na pravi nauk!“ in jo odkuril proti šotoru.

Poizvedovanje glede prevoza čez Malo reko je dognalo tole: kralj Ortusa je dal privilegij za prevoz kitajski družini in s to se je treba pogajati. Mož je zahteval strašansko vsoto tisoč sapek.

Na tretji dan našega mirnega taborenja je v naš šotor prišel bled, suh in v cunje zavit človek. Pred dvema tednoma ga je ugriznil pobesnel pes; rana se gnoji in je vedno večja. Prihaja torej k ljudem izpod zapadnega neba, da ga pozdravijo, saj premorejo vse. Poučila sva ga, kako je v resnici, in mu razložila osnovne poteze naše vere. Videla pa sva, da ga skrbi le rana. Izmila sva jo z vodo, v katero sva zmlela domače zdravilo, in jo povila s čistim platnom. Tedaj se je možakar silno zmedel in zardel. Izvlekla sva iz njega, da ne ve,

kaj storiti, da bi nama plačal, ker je brez vsega. Potolažila sva ga in iz hvaležnosti je legel pred naju ter trikrat udaril s čelom ob tla. Ponudil se je, da nam pomaga preko reke. S tovarišem ima čoln in če jima plačamo 400 sapejk, moremo jutri na drugo stran. Seveda Kitajec ne sme zvedeti, da smo kaj plačali.

Prevoz se je lepo začel. Obrnilo se je, ko so naše živali, ki jih je više od našega čolna vodil čez reko ribičev tovariš, zašle v globino in jih ni bilo več spraviti nikamor. Položaj je rešil Samdadžiembra. Slekkel se je, skočil v vodo in popeljal živali nazaj na breg ter odšel po boljšega vodnika. Ko smo jim hiteli na pomoč, je naš čoln zašel iz prave struje — nikamor več ni šlo. Morali smo počakati na Kitajčeve čolne. Gospodar nas je spoznal in nadrl našega ribiča: „Želvino jajce! Koliko pa ti plačajo ti ljudje z Zapada za prevoz? Mora biti že veliko, da si drzneš kršiti moje pravice. Le počakaj, pozneje bova govorila!“ Ribič je odvrnil, da mu ne plačamo nič, da nas prepelje iz hvaležnosti za zdravljenje rane.

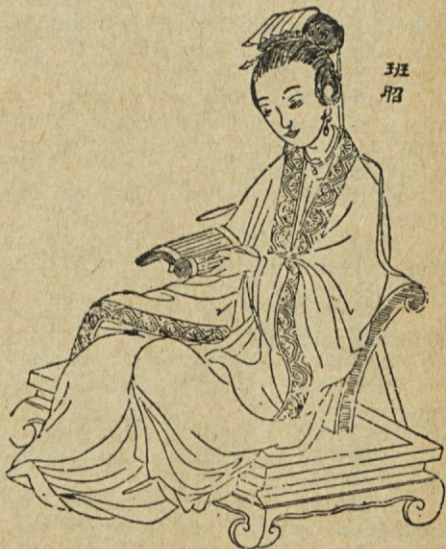
Nenadoma se je z obale zapodil v vodo tatarski jahač in začel kričati: „Le brž na to stran! Tu čaka ministrski predsednik kraljestva Ortus s svojimi ljudmi. Čaka na vaše čolne.“ Komaj jo je tatarski mandarin odkuril, se je začelo mrmranje in zabavljanje: „Še tega je bilo treba! Ves dan homo prevažali te smrdljive Tatarje, zaslužili pa ne bomo niti sapejke!“ Naš ribič je vzdihnil: „To je pa zame res nesrečen dan! Morda bomo ministra morali prevažati prav do Čagan - Kurena. Jaz pa bolan in ponoči bi moral na lov!“ Naju je zadeva zelo prizadela, saj smo mi bili nehoteni vzrok za revežovo nesrečo. Obljubila sva, da bova vse storila, da ga mandarin oprostí te tlake. Svetovala sva, naj vozi počasi. Tako so se minister in spremstvo vkrcali na Kitajčeve čolne. Ko so hoteli še čoln našega ribiča, sva zanj prosila in res so go odvezali od dolžnosti prevoza.

Dolgo, s težavami in nevarnostmi, smo še pluli do obale. Samdadžiembra z živalmi je prispel davno pred nami in nas čakal sredi blata. Še vedno je bil brez obleke, vendar mu je goloto pokrivala srajca iz debelega blata, tako da je bil na pogled grozen. Nas pa je njegova vdanost in srčnost ganila: čemu se je ta mladi novokrščeneц izpostavil za svoja duhovna očeta!

Zaradi nizke vode smo se ustavili kakih trideset korakov od brega. To razdaljo smo prebredli na hrbtu mule in konja, medtem ko so tatarskega ministra in spremljevalce čolnarji pred nami prenesli na svojih hrbtih.

Sonce je že zahajalo. Kako bi bili potrebni takojšnjega počitka! A povedali so nam, da moramo še deset milj od obale, preden pridemo iz močvirja. Tako smo šotor postavili že v gluhi noči, nismo pa več imeli moči, da si pripravimo večerjo; zadovoljili smo se z mrzlo vodo in nekaj pestmi zdroba. Še kratka molitev, pa smo popadali po ovčjih kožah in zaspali kot ubiti.

(Sledi.)

班昭

G O S P O D O V A U R A

MISIJONSKA IGRA V TREH DEJANJIH

Spisal VANNI LETO, iz rokopisa prevedel S. D. — Nadaljevanje

II. DEJANJE

15. prizor

Pertnač, Matevž.

PERTNAČ: (*Močno.*) Matevž!

MATEVŽ: (*Ne od daleč.*) Že grem.

PERTNAČ: Ali bo kaj?

MATEVŽ: (*Vstopi.*) Sem že tu.

PERTNAČ: Se polž bi jo prej pri-mahal.

MATEVŽ: Naj oprostijo... nisem slišal.

PERTNAČ: Verjamem.

MATEVŽ: Kaj hočete... če ima človek toliko težav...

PERTNAČ: (*Se po sili nasmeji.*)

Kaj imaš tudi ti težave?

MATEVŽ: Kako bi jih ne imel. Težave mojih gospodov so tudi moje.

PERTNAČ: Hvala! (*Se vsede.*)

Veš, slabo stojimo. Delavci se puntajo. Delo ne gre naprej. In tistih 20.000 pe-sov, ki so šli Bog ve kam.

MATEVŽ: Dovolite gospod, da vam nekaj povem. Tudi meni je za hip hudo zaradi tega, a gledam na vse iz višjega stališča.

PERTNAČ: Si zato kaj na do-bičku?

MATEVŽ: O, pa še veliko. Če ne drugo, skušam vsaj vdano prenašati. In to človeku tako dobro de.

PERTNAČ: Pa z vdanostjo nič ne popraviš položaja!

MATEVŽ: Kaj ga mar z obupom?

PERTNAČ: Tudi ne. Pa saj ne o-bupavam.

MATEVŽ: Kvarite si zdravje in...

PERTNAČ: Ti imaš vedno le zdra-vje na jeziku.

MATEVŽ: Če vi ne mislite na zdravje, moram pa jaz na mesto vas. Lepa reč: ne obupavam!... K mizi pri-

dete, kadar se spomnite in še takrat vzamete le par žličk. Spat greste, ko...

PERTNAČ: Dosti, dosti. Pusti me pri miru. (*Odmor.*) Razjeda me misel, odkod in zakaj vse to!

MATEVŽ: (*Boječe.*) Oprostite... Dovolite... Morebiti bi se dalo poma-gati...

PERTNAČ: Kako misliš?

MATEVŽ: Vidite... glejte... Jaz mislim pogosto na gospoda Marka... in nehote, verjemite, nehote mi pride na misel, da Marko ni rojen za ta svet. Če bi ga pustili oditi, bi morda Go-spod...

PERTNAČ: (*Vzkipi.*) Kolikrat sem ti že povedal, da ne maram slišati o teh stvareh!

MATEVŽ: Oprostite, mislil sem...

PERTNAČ: Figo si mislil.

MATEVŽ: Prav! Odslej bom o tem molčal!

PERTNAČ: Zdaj praviš! Že sto-tič slišim isti sklep.

MATEVŽ: Kaj hočete! Prepričan sem, da je to kazen...

PERTNAČ: Še ni konec?

MATEVŽ: Ne rečem niti besede več. (*Odmor.*)

PERTNAČ: Zaradi tvojega klepe-tanja bom danes brez kave...

MATEVŽ: Ste mi kaj naročili?

PERTNAČ: Saj mi še besede ne pustiš. Ti ragla stara!

MATEVŽ: Takoj tečem (*med po-tjo.*) O še nekaj sem pozabil.

PERTNAČ: Kaj še?

MATEVŽ: Zunaj je gospod bognas-var.. gospod Močnik!

PERTNAČ: Močnik?

MATEVŽ: Pol ure vas že čaka. Ali ga naj pokličem?

PERTNAČ: Ni treba. (*Odide na levo.*)

16. prizor

Matevž, Lojze

MATEVŽ: Na, to imaš!... Kaj vse mora doleteti ubogega Matevža... In kava? Naj jo sam spijem?...

LOJZE: (Vstopivši.) Kar pogum, kakor da me ni! (Sede k mizi, vzame časopis, ne da bi se menil za Matevža.)

MATEVŽ: (Je iznenaden — se mu za hrbtno popači.)

LOJZE: Se je oče vrnil?

MATEVŽ: Da!

LOJZE: Je Marko doma?

MATEVŽ: Ne!

LOJZE: Je prišla pošta zame?

MATEVŽ: Je!

LOJZE: Kdaj bo večerja?

MATEVŽ: Ne!

LOJZE: Kako?

MATEVŽ: Hotel sem reči, da... ah, pojte se solit. (Odide.)

LOJZE: Ha, ha, ha! Kakšen norček! Jezen je name! (Se vsede in bere dopise.)

17. prizor

Lojze, Pertnač, Močnik.

MOČNIK: (Od zunaj.) Lahko ste prepričani, gospod Pertnač: ko njega več ne bo, se bodo tudi drugi umirili. (Vstopita) Inženir je tu. Dober večer! Ravno o pravem času ste prišli. Gospod Pertnač, vaš gospod sin ve, kako je z delavstvom.

LOJZE: Saj niti ne vem, o čem govorita...

MOČNIK: O mehaniku Slamniku.

LOJZE: Aha... že vem... da, da.

MOČNIK: Tu gre za vaše delavce, gospod Pertnač.

PERTNAČ: Nikoli ga še nisem videl med nezadovoljniji.

MOČNIK: Seveda ne! Mož je zvit. Podkuri ogenj, nato pa hitro stran, da se ne opeče. (Se vsedejo.)

PERTNAČ: Kakšne namene naj bi imel pri tem? Glede plače se mi ni nikdar pritožil.

MOČNIK: Popolnoma naravno. Je imel pač svoje načrte.

PERTNAČ: Kar tako na lepem, brez zadostnega razloga, ga vendar ne

morem odpustiti. Zlasti njega ne, ko sem bil z njim vedno zadovoljen.

MOČNIK: Potem ga ne poznate, gospod Pertnač.

PERTNAČ: Le zakaj ga vi tako trdovratno obtožujete?

MOČNIK: (Priliznjeno.) Mislim, da je popolnoma jasno, da ne iščem osebnih koristi.

PERTNAČ: Kaj pa torej?

MOČNIK: Ponavljam: gre za blaginjo in napredek podjetja.

PERTNAČ: (Odmor) In ti? Kaj praviš?

LOJZE: (V zadregi.) Jaz?... Sem istega mnenja kot gospod Močnik.

MOČNIK: Stvar je jasna: ko ne bo več...

18. prizor

Imenovani in Marko.

MOČNIK: (Se mu sredi stavka ustavi, ko opazi vstopiti Marka.)

MARKO: Dober večer!

VSI: Dober večer! (Precej hladno.) (Nihče se ne gane.)

MARKO: (Ko opazi, kako so na trnu, se dela brezbriznega in počasi sleče suknjo ter brska po predalu pisalne mize in sem ter tja kaj malega prečita. Ostali se ne upajo nadaljevati.) (Ironično.) Kaj je moj vpliv tako zlovešč, da ste vsi na mah onemeli?

PERTNAČ: Lepo te prosim, Marko! Pusti nas same!

MARKO: Naprej! Naprej. Nadaljujte vendar. Pogum, gospod Močnik! Vse časti vredna je stvar, ki jo zagovarjate, ne?

PERTNAČ: Marko!

MARKO: In ti, očka, se tudi mešaš v to nečedno igro?

PERTNAČ: Kakšno igro?

MARKO: Da hočeš vreči na cesto fanta, ki je bil doslej v tvojih očeh vedno najboljši delavec.

LOJZE: Kaj ti veš?

MARKO: Nikar ne mislite, da sem tako otročji! Vem, da je Slamnik pri gospodu Močniku kaj slabo zapisan. Po vzrokih ne sprašujem...

MOČNIK: To diši po natolcevanju!

MARKO: Boji se, da bi ga zasenčil!

MOČNIK: (*Se vzdigne.*) Gospod doktor!

MARKO: In zato ga hoče za vsako ceno odstraniti, pa če tudi za ceno poštenja in pravičnosti.

MOČNIK: Gospod Marko. To je danes že drugič, da tako izzivate mojo potrpežljivost.

MARKO: Mi je žal!

LOJZE: (*Vstane.*) Slepar, slišiš, Marko! Si prišel zato, da nas zasramuješ?

MARKO: Prišel sem, da branim pravico in poštenje. Da razkrinkam spletko in hinavščino.

LOJZE: Zase skrbi! Tam so vrata!

MARKO: O, tako!

LOJZE: Tu nimaš nič opraviti. Ven!

MARKO: Šel bom, ko bom povedal, kar sem povedati hotel.

LOJZE: Rekel sem ti, da se zgubi.

MARKO: Ti mi bi rad ukazoval?

LOJZE: Da, jaz!

MARKO: Zakaj neki?

PERTNAČ: Mislita končati, ali ne?

MOČNIK: (*Ironično.*) V resnici se zelo čudim, da se gospod doktor s tako vnemo, da ne rečem trmo, poteguje za takega hujskača in prevratneža kot je...

PERTNAČ: Močnik!... Ne dovolim, da bi tako govorili o mojih sinovih!

MOČNIK: Oprostite.

MARKO: Pusti očka, naj nadaljuje. Rad bi videl, kako daleč si upa... Potem bom jaz govoril.

PERTNAČ: (*Oblastno.*) Sem rekel, da končajte! (*Ostane tiho.*)

MARKO: Prav. Končam. Svojo dolžnost sem izvršil in lahko grem. Toda zapomnite si: Za krivico, ki jo tu počenjate, nosite odgovornost vsi.

LOJZE: Nehaj, nehaj! Poberi se!

MARKO: (*Ironično.*) Kdo bi si mislil, da si tako zelo vztrajen!

LOJZE: Manj duhovitosti!

MARKO: Bi lahko vedel, zakaj?...

LOJZE: Te ne zanima.

MARKO: Tedaj ti jaz povem.

LOJZE: (*Vzkipi.*) Kaj hočeš reči?

PERTNAČ: Tak vendar!...

MARKO: Veliko stvari ti lahko povem. Na primer...

LOJZE: (*Nasilno prekine.*) Pojdi ven, pojdi!

MARKO: Se tako bojiš resnice?

LOJZE: (*Stopi k Marku in mu pritisne zausnico.*)

MARKO: Ah! (*Drugi skočijo pokonci.*)

PERTNAČ: Lojze!

LOJZE: Kar je iskal, to je našel! (*Izgine v ozadje.*)

19. prizor

Pertnač, Marko in Močnik.

MARKO: (*Po kratkem odmoru.*) Brat moj... Lojze! Kaj sem ti storil?... Vsi mi nasprotujejo, vsi so se zarotili proti meni... (*Opotekajoč se, odide na desno.*)

(*Sledi.*)

Lepa prosimo,

poravnajte naročnino!

Uprava

naši misijonarji pišejo...

JAPONSKA

Čl. ss. *usmiljenke* KARDINAR, ZUPANČIČ in JANČAR se zahvaljujejo za poslane jim denarne darove iz sklada za vse slovenske misijonarje, še posebno pa za oltarne in mašne predmete, ki so jih poslali slovenski in amerikalanski dobrotniki potom č. g. Wolbanga CM. Zagotavljajo, da veliko molijo za vse, ki jim kaj dobrega store.

Prav tako se zahvaljuje tudi o. VLADIMIR KOS S. J. iz Tokija za denarno pomoč, ki mu tako prav pride pri delu v predmestnih naselbinah revežev, pa tudi med izobraženci, saj je profesor na tokijski katoliški univerzi. Poslal je lepe, nalašč za KM narejene slike naravnih lepot Japonske in iz dušnopastirskega dela ter jim pripisal bogate misli.

S. ANICA MIKLAUVIČ, kanosijanka, je pisala uredniku KM zadnjič sredi marca tega leta, še preje pa koncem prejšnjega leta. Iz obeh pisem podajamo tele vesti našim bralcem:

„Rada bi Vam kaj zanimivega pisala, pa imam tako malo časa za to. Letos je moralo več naših sester v Hong Kong na operacijo v našo bolnišnico, tako da nas je bilo manj za delo, dela pa več. Zlasti okrog božiča sem bila zelo zaposlena, ker želimo te svete praznike čim bolj izrabiti za naš apostolat med Japonci.

Tu v naši šoli imamo Družbo sv. Vincencija za pomoč ubogim, pri katere vodstvu pomagam tudi jaz. Vsak dan opoldne se prodaja učenkam, ki so bolj od daleč, kruh in mleko, in sicer nekoliko dražje kot zunaj. Učenke radovoljno plačajo tisto malenkost več, kajti dobro vedo, da gre izkupiček za dobra dela te Vincencijeve družbe. Imamo več kot 20 družin, ki jim skozi vse leto stojimo ob strani. Za božič jim pripravimo bogat paket in učenke jim priredijo lepo božično igro. Zelo so veseli in hvaležni. Božična darila nesemo tudi v dve siro-

tišnici, kateri tudi obiskujemo; privedimo tudi tem revežem božično igro. Isto se ponovi v zavodu naših starčkov.

Vsak teden obiskujemo veliko bolnišnico, kjer trpečim govorimo o Bogu. Nekateri so že po deset let na bolniški postelji in ni veliko upanja, da bi se pozdravili. Mnogi pa umrjejo, a med njimi jih ni malo, ki, poučeni, prejmejo pred smrtjo svet krst. Bolniki, večinoma tuberkulozni, nam pravijo: Vsi drugi beže od nas, le ve nas obiskujete; ve niste kot drugi ljudje... Kajpada bi tudi ti reveži radi kaj lepega za božič prejeli, a žal nimamo sredstev, da bi vse razveselili. Le naše učenke se nauče lepih božičnih pesmi in gredo po bolnicah prepevat in vočtit vesele praznike. Ob tej priliki povabimo tudi japonskega duhovnika, da po mikrofону govori vsem bolnikom po sobah o sveti božični skrivnosti. V bolnici je precej mladih deklic, katere še posegej učim krščanski nauk. Bog daj, da bi seme vzkliko in rodilo sad... Letos smo imeli o božiču 6 krstov.

Priporočam Vam v molitev tudi zadevo, da bi Japonska dobila kakega svojega svetnika ali svetnico, kar bi veliko pripomoglo k pospeševanju vere. Pred časom je izšel res lep življenjepis mlade Japonke Kitahara Satoko. Morda ste že kaj čuli o tej deklici, ki jo imenujejo Marija iz Mravljiške vasi. Zapravila je bogato hišo in dobrega očeta, ki je bil univerzitetni profesor v Tokiju, in je šla prebivat med reveže cunjarje, ki žive v zanemarjenih predmestjih tega velenesta. Popolnoma se je prilagodila njihovemu življenju in šla vsak dan iskat cunj in drugih odpadkov ter jih prodajala, tako osem let. Veliko je pri tem trpela, zbolela na jetiki in umrla, stara komaj 28 let. Njeno res svetniško življenje je vzbudilo veliko pozornost med japonsko mladino, ki jo je mogla občudovati tudi v filmu „Marija iz Mravljiške vasi“. Umrla je leta 1959.

Z velikim veseljem sem prejela Vaše sporočilo, da ste mi poslali iz sklada

1963 70 dolarjev! Med tem mi je o. Kos S. J. že izplačal to vsoto. Nimam primernih besed, s katerimi bi izrazila mojo hvaležnost dobrotnikom in Vam. Iz srca se Vam zahvaljujem! Denar sem namenila za naše misijonske potrebe, zlasti za gradnjo našega japonskega noviciata v Tokiju, kjer imajo svoj noviciat skoraj vse v tej deželi delujoče kongregacije, dočim morajo naše postulantinje potovati v Hong Kong in tam delati noviciat.

V naši šoli gre delo lepo naprej. Za veliko noč bomo imeli spet nekaj krstov, a kaj je to v primeri s tolikanj... Več deklet se pa še pripravlja, bolje rečeno, so že pripravljene, a jim starši še ne dovolijo in morajo čakati, da postanejo polnoletne. Treba je veliko moliti zanje, da bodo vztrajale kljub nasprotstvom!"

HONG KONG

G. STANKO PAVLIN, salezijanec, je bil v letu 1963 v Evropi in v domovini, na oddihu po trudapolnem tolikoletnem misijonskem delovanju. Zdaj se je že povrnil in je nastavljen v Hong Kongu, dočim je bil preje nazadnje v Makau. Iz dveh pisem, ki ju je pisal po povratku, posnemamo sledeče:

„Po dolgem času se spet oglašam. Srečno sem prišel v Jugoslavijo in Slovenijo, po kateri sem se lahko prosto kretal. Večinoma sem počival na domu pri mami, imel sem pa tudi nekaj misijonskih predavanj tu in tam. Zdaj sem spet v Hong Kongu v isti salezijanski šoli, v kateri sem bil že pred leti prefekt več let. Zdaj imam na skrbi pomoč pri službi božji na bližnji fari in pa organiziranje vsega zunanjega življenja in delovanja na veliki šoli (zabave in prireditve), za navrh pa še poučujem angleščino in zgodovino.

Ko sem bil v Rimu, sem imel priliko iti v avdijenco k svetemu očetu Pavlu VI. Na trgu Sv. Petra sem pa srečal znamenitega mons. Sheena iz USA, s katerim sva veliko govorila o problemu beguncev v Hong Kongu.

V našem tukajšnjem zavodu so na glavnih mestih že kitajski sobratje, da se čim preje in čim bolje privadijo samo-

stojnega vodstva, za primer, da bi morali tuji misijonarji kdaj zapustiti deželo, kakor se to, žal, v nekaterih deželah dogaja. Tam v Vietnamu primer ne gre vse tako kot bi človek želel in mnogi se boje, da bo tudi južni del dežele zapadel komunizmu in bi morali naši sobratje cvetoče delo zapustiti... Zdaj tu pripravljamo na krst kakih 50 katehumenov ter bodo verjetno prejeli sv. krst na praznik Marije Pomočnice 24. maja. Za Veliko noč bomo pa imeli duhovne vaje za naše gojence, da poglobe spet malo bolj svoje duhovno življenje, pa še posebej, da se ta ali oni odzove misijonskemu poklicu...

Gospod Geder, moj sobrat, ki tudi deluje v Hong-Kongu, odpotuje marca 1964 na oddih v domovino, mislim da prvič, kar je v misijonih. Pa vam bo o tem še sam gotovo pisal!"

Res, misijonar JOŠKO GEDER, SDB, ki deluje že nad 35 let v misijonih, vedno med Kitajci, najprej, do izгона, na celini, zdaj pa v Hong-Kongu že kakih 15 let, gre tudi malo na oddih v Evropo in, tako upa, v drago domovino, v Prekmurje, kjer se je narodil. O tem piše meseca oktobra lanskega leta č. g. Wolbangu v dveh pisemcih; poleg tega pa sporoča še sledeče zanimivosti:

„V šoli Tang King Po, kjer živim in delujem že nekaj let, smo zdaj dobili več novih moči: Prišli so naši novomašniki iz Italije, med njimi tudi domačini. Nekaj jih je šlo na Formozo, kar štirje, kamor nas je poklical škof „Lok“. Tam naša družba zida zdaj obrtne šole, po škofovi želji. Treba bo poslati še več sobratov tjakaj. Tu v Hong-Kongu imamo kar pet postojank in šesta je v pripravi, a ne gre tako gladko, ker so vedno kake ovire in težave; z božjo pomočjo bo že šlo. Moje delo v naši šoli je pred vsem duhovno: sem spovednik in pa knjižničar. V ostalem času sem pa vedno na potu: imam pouk v noviciatu naših misijonskih sester, kjer sem tudi spovednik. Hodim spovedovat begunce delokroga marylknolskih misijonarjev. Ob nedeljah mašujem pri kanadskih sestrah v šoli Good Hope. V zavodu sester Dobrege Pastirja njim nasproti imam mesečno konferenco. Vsak torek popoldne grem v naš noviciat in

S. Anica Miklavčič, kanosijanka, skupaj s sestestro in nekaterimi japonskimi gojenkami.

aspirantat, od tam še isti dan v eno naših šol in naslednji dan k našim sestram v Yau Yat Tsun. Kot vidite, veliko skakanja sem in tja. Pa nič zato. Zelo sem hvaležen Bogu, da lahko kaj dobrega storim.

Denar, ki ste mi ga poslali in zaradi katerega prosim Boga, naj bo dobrotnikom plačnik, sem odstopil v pomoč naši šoli, ki se imenuje po škofu Versiglia, ki je bil moj prvi škof v misijonih, pa so ga skupaj s spremljevalcem-misijonarjem na poti v Lincao leta 1930 kruto umorili. Tedaj bi moral z njim na isto pot jaz, pa sem dan pred odhodom prejel obvestilo, naj počakam, in tako sem še danes, po 34 letih živ in v misijonih. Škofa Versiglia bomo pa, upamo, kmalu videli in častili na oltarjih, kajti beatifikacijski proces zelo lepo napreduje. Zadnje pošiljko denarja sem pa izročil našemu ravnatelju za novo cerkev Marije Pomočnice v Kowloonu, kar je pač lepo darilo slovenskih

Marijinih častilcev za njeno svetišče v daljni Aziji.

Za praznik Kristusa Kralja smo imeli v Hong-Kongu veličastno versko manifestacijo: nekaj nad 40.000 katoličanov se je zbralo k maši kardinala Tiena, ki je za to prišel iz Formoze. Prisostvovali pa so v lepem številu tudi drugoverci, zlasti protestantje.

Moj odhod na obisk v Evropo in domovino je predviden meseca aprila ali majnika. Se Vam bom preje spet kaj oglasil.“

Vse kaže, da je misijonar odpotoval še preje, kajti prejeli smo sporočilo od njegovega sobrata Paviina, da je že odpotoval prvega marca, kakor zgoraj poročamo.

SIAM

Zelo zanimive novice imamo v dveh pismih M. KSAVERIJE PIRC OSU, ki

deluje na severu Siamu, v Chiangmaju. 31. oktobra lanskega leta piše tole:

„Prav kar imamo hudo povodenj. Voda je v vseh pritličnih sobah. To je bilo preseljevanja danes zjutraj! Deklice, ki spe v pritličju, so stopile iz postelje naravnost v vodo. Kuharice pa kuhajo stoječ v vodi do kolen. Kuhinjo namreč ni tako lahko prenesti v nadstropje kot govorilnico. Na vrstu pa stoji voda kar meter visoko, rjava, umazana, in še vedno narašča. Najbolj žalostno je to, da bo vse rastlinstvo uničeno: vse naše prelepe orhideje, vrtnice in sadno drevje. Grm za grmom omahne v vodo, ker mu ta podkoplje korenine. Vsakovrstna golazen, ki se hoče rešiti iz vode, nam sili v hišo. Tako smo včeraj ujeli 18 cm dolgega črnega škorpipijona, čigar pik je smrtonosen. Sedaj je že v formalinu kot lep donesek za našo biološko zbirko.

Če je povodenj neprijetna za nas, ki imamo zidane hiše, kako neprijetna je šele za uboge Siamce, ki živijo v trhljih bambusovih kočah. Silen veter, ki nam je prinesel to deževje, jih je porušil celo vrsto. Tako so izgubili še tisto malo imetja, ki so ga imeli. Tudi med našimi učenkami imamo mnogo ubožnih, ki so neprenehoma potrebne naše pomoči. Šolo smo seveda zaprli, imamo pa še nad 60 notranjih gojenk, ki so predaleč, da bi mogle iti domov na „povodne počitnice“. Mladini je kajpada povodenj v zabavo: Čolnarijo in brodijo po vodi in le s težavo jih spravimo iz nje.

Na praznik Kristusa Kralja smo imeli birmo odraslih v naši misijonski cerkvi. Kar lepo število jih je bilo, med njimi tri naše učiteljice, tri bivše učence in trije medicinci. 3. novembra bo uradna otvoritev središča katoliških visokošolcev v Chiangmaju pod vodstvom jezuitov. Ker pa je prelepi dom, kjer se bodo zbirali, zaenkrat še samo na papirju, bo otvoritvena sveta maša v naši kapeli. Katoliških visokošolcev je sedaj le sedem. Povabili smo jih tudi na zajtrk. Najprej so rekli, da jih pride 20. Sedaj pa so nam poslali sporočilo, da jih bo 40, namreč vsi tisti, ki se zanimajo za vero. 40 povabljenih pri zajtrku, kuhinja pa v vodi, to niso mačkine solze. Pa smo vendar zelo veseli, da jih

pride toliko. Letos smo dozidali novo nadstropje enemu krilu naše šole. Tako imamo lepo dvoranico, kar vso iz stekla, ki je kot nalašč za take prireditve. Nova knjižnica, povsem moderna, pa je zelo prikladna za zborovanja manjših krožkov.“

Dne 10. februarja misijonarka piše še več zanimivega:

„Sinoči sem prejela Vaš velikodušni dar. Kako presenečenje! Prav kar imam obisk iz Bangkoka in tako bom takoj poslala m. Frančiški Novak njen delež. Kako nam teh 2.000 tikalov prav pride! Saj veste, da smo misijonarji vedno v potrebi. Naj dobri Bog dobrotnikom stotero povrne!

Tu v Chiangmaju sta na obisku belgijski kralj in kraljica kot gosta našega kraljevskega para. Chiangmaj je 300 m. nad morjem, gorovje tu okrog pa nad 1.000 m. Ker je zdaj v Bangkoku tako silno vroče, se pridejo kralj in njegovi gostje često hladiti v Chiangmaj. Pred dvema letoma so kralju sezidali visoko v hribih krasno in prostorno palačo za letovanje. Za belgijski kraljevi par so v palači priredili tudi kapelico. Vsako jutro pride avto po misijonarja doli v Chienmaj, da gre maševat. Pri tej maši streže kralj Baudoin sam in kleči na golih tleh. Pripravili so mu blazinico, pa jo je kar porinil stran. Kralj in kraljica pristopita vsak dan k svetemu obhajilu.

Včeraj so iz palače obvestili našega patra misijonarja, da pride belgijska kraljeva dvojica k nedeljski sveti maši v našo borno misijonsko cerkvo. Pripravili smo vse kar najlepše. Pred našo šolo smo postavili slavolok v siamskem slogu in naše učence so delale špalir od šole prav do cerkve. Okrog cerkve je bila zbrana deška šola in kristjani. Celó oni, ki sicer nikdar ne pridejo v cerkev, so bili tu. Kralj in kraljica sta dospela v dolgi karavani avtomobilov prav ob 8.25. Ob naši šoli se je sprevod nekoliko ustavil; pozdravili smo visoke goste in dali kraljici šopek orhidej iz našega cvetličnjaka. Pred cerkvijo ju je pozdravil naš prevzvišeni gospod škof. Med mašo sta oba visoka gosta prejela sveto obhajilo, kakor tudi nekateri iz

spremtva. Naši kristjani so kar strmeli... Saj so dosedaj mislili, da je krščanstvo le za uboge... Velika večina siamskih kristjanov res ni deležna dobrot tega sveta. Bog živi belgijskega kralja in kraljico! Jutri že zapustita Chiengmaj. Spremili ju bomo na poti na letališče.

Blíža se konec šolskega leta: 15. marca. Izpiti so v mislih nas vseh, učenk in učiteljc. Poslušajte tole zgodnico, ki vam pove, kako resno jemljejo naše učenke študij. Bilo je pri semestralnih izpitih pete gimnazije. Predmet: angleška slovnica. Učenka pred menoj misli in misli, pa ne najde pravega odgovora. Tedaj vzame nekaj listov iz žepa in napiše nanje več mogočih odgovorov. Pobožno dvigne oči k nebu, nekaj zase zašepeta in vrže liste v zrak. Oni, ki je prvi padel na mizo, naj bi bil pravi odgovor; veselo ga je zapisala. Žal, bil je napačen...

Prav danes mi je ena naših učiteljc zaupala, da se je dogovorila s škofom radi njenega krsta, ki naj bi bil 15. maja, to je na njen 21. rojstni dan. Tedaj postane polnoletna in družina, ki je še vsa budistična, se ne more več upirati. Zopet ena duša za Gospoda. Vem, da se veselíte z nami!"

V Siamu, ki se drugače imenuje Thailandija, deluje tudi m. FRANČIŠKA NOVAK OŠU, ki je bila lani na študijskem potovanju po Evropi, a je zdaj že spet na svojem starem mestu v zavodu Mater Dei v Bangkoku. Koncem avgusta je bila v njih počitniški hišici v Hua Hin ob morju, odkoder je pisala č. g. Wolbangu med drugim tudi tole:

„Tu ob morju sem s skupino deklet Marijine Legije. Danes so odšle na izlet z dvema sosestrama in sama sem zadovoljno ostala doma, da varujem hišo in Najsvetejše. Zraven pa pišem pisma...

Za drage slowenske dobrotnike hvaležno molim, spet so mi poslali svojo pomoč. V Mater Dei zidamo. Šola še ni

končana, nato pa prideta na vrsto dvarana in večja kapela, nato konvikt in nazadnje samostan. Kar nas vznemirja, ni le negotovost današnjih dni in še posebej v Južni Aziji, ampak položaj našega zemljišča. Cesto „Veselega Srca“, ob kateri naš zavod stoji, so zelo dvignili, prav tako tudi pot na drugi strani, in tako je naš zavod ostal v kotanji, ki jo vsako večje deževje napolni z vodo in spremeni v pravo tajo jezera. V teh tedenskih počitnicah na koncu prvega trimestra so tamkaj doživeli že dve povodnji. V tem tropičnem podnebnju so plohe silno močne, tla pa tako močvirnata, da voda zlepa ne odteče. Potem začne v njej gnitje in mikrobi se množe. Za naš zavod s stotinami gojenk je to res velik problem.

Od 6. do 16. avgusta sem bila v Regina Coeli v Chiengmaju na duhovnih vajah. Delala sem jih sama (ker se jih skupnih radi potovanja nisem mogla udeležiti), a s pomočjo knjige „Duhovnih vaj“ č. g. Sodja. Zelo sem vam hvaležna, da ste mi to knjigo poslali, prav tako za „Kraljico apostolov“ in Slomškov življenjepis.

V naši domovini naše sestre lepo delajo zlasti na Hrvaškem in Sloveniji, težje pa najdejo primeren apostolat v Sloveniji, a, hvala Bogu, tam dobivajo poklice! O da bi jih mogli poslati k nam in drugim v misijone! Tu so dobre katoliške šole prenatrpane. Da bi mogli slišati starše, kako nam vsiljujejo svoje otroke! Kako težko in trdo delo je zavračanje. Srce krvavi, ko nekaterim materam in tudi očetom teko solze po licu, ko jim dopovemo, da tudi za njihovega otroka ni prostora. „Samo moje sprejmite“, pravijo, „potem vas ne bomo več nadlegovali, ampak vse storili, kar želite!“ A ni mogoče uslišati prošnje, ker manjka prostora...

Čudni so dogodki v Vietnamu. Tu je vse tiho. Včeraj, ko smo šle z dekleti Marijine legije gledat lepo novo pagodo, se je razvil živahen pogovor med nami in dvema boncema o Bogu in o... Budi."

HVALEŽNI MISIJONARJI VELIKO MOLIJU ZA SVOJE DOBROTNIKE!

po misijonskem svetu

TRI NOVE ŠKOFIJE NA FORMOZI

Za lansko veliko noč je Janez XXIII dal razglasiti, da so bile na otoku Formozi ustanovljene tri nove škofije. Prva je Hsinchu. Ustanovljena je bila na ozemlju, ki je doslej pripadalo nadškofiji v Tajpehu. Vodi jo kitajska škofijska duhovščina. Druga škofija ima za središče mesto Tainan. Njeno ozemlje je doslej pripadalo apostolski prefekturi v Kaoshingu. Tudi to škofijo vodi kitajska svetna duhovščina. Istočasno je bila pa apostolska prefektura v Kaoshingu povišana v škofijo. Za to škofijo skrbijo dominikanci.

Škofija v *Hsinchu* ima 1.300.000 prebivalcev, med katerimi je nekaj nad 30 000 katoličanov in okrog 5.000 katehumenov. Med misijonarji je 98 jezuitov, 21 frančiškanov, 19 misijonarjev iz Maryknolla in 10 škofijskih duhovnikov. Za škofa je bil imenovan Mgr. Peter Pao-Zin Tu, ki se je rodil 1911 na celinski Kitajski. L. 1937 je bil v Rimu posvečen v duhovnika. Tam je namreč študiral. Ker se zaradi komunistične revolucije ni mogel vrniti domov, je ostal v Rimu, kjer je pomagal pri vzgoji duhovščine, ki je študirala na papeški misijonski univerzi.

Škofija *Tainan* ima pa 1.700.000 prebivalcev. Katoličanov je samo 13.744. Med misijonarji je sedem dominikancev, osem frančiškanov, šest domačih duhovnikov, štirje Pariške družbe za zunanje misijone in dva kamilijanca. Za škofa te škofije je bil imenovan Monsignor Stanislav Lokuang, ki se je prav tako rodil na celinski Kitajski v mestu Hangchov. Bil je dolgo let profesor cerkvenega prava v Rimu, kjer je poprej tudi sam študiral. Zadnja le-

ta je bil pa cerkveni svetovalec na kitajskem poslanilstvu pri Sveti stolici.

V škofiji *Kaoshing* pa živi 1.680.000 ljudi. Med misijonarji je 31 dominikancev, 7 članov Pariške družbe za zunanje misijone, 6 duhovnikov družbe božje Besede in nekaj domačih duhovnikov. Za škofa te škofije je bil imenovan kitajski dominikanec o. Jožef Cheng-Tien Siang, ki se je rodil l. 1922 v Foochovu na Kitajskem. Že malo starejši je vstopil v dominikanski red in bil leta 1954 posvečen v duhovnika. Pred imenovanjem za škofa je vodil katoliško srednjo šolo v Kaoshingu.

Z ustanovitvijo treh novih škofij, ki smo jih omenili, je organizacija Cerkve na Formozi takale: V Tajpehu je nadškofija. Njen apostolski upravitelj je kardinal Tien. Razen treh škofij, o katerih smo govorili, so pa še tri apostolske prefekture v Taichungu, Chiayi in Hualinu. Prvo vodijo misijonarji iz Maryknolla, drugo svetna duhovščina, tretjo pa misijonarji pariške družbe za zunanje misijone.

Papež je ustanovil tri nove škofije pred vsem zato, ker je število katoličanov začelo hitro rasti, pa tudi misijonarjev se je precej zbralo na tem otoku. Število katoličanov se je v desetih letih več kot podsetorilo. Cerkev ima na Formozi sedem svojih bolnic in bo imela tudi svojo univerzo. Zanimivo je še to, da papež tuje škofo počasi zamenjava z domačimi. Tako je moral odstopiti španski dominikanec Mgr. Arregui in pustiti svoje mesto kitajskemu dominikancu, ki smo ga spredaj omenili. Isto se je zgodilo z več tujimi škofi tudi v Viet-Namu. Cerkev pusti tuje škofo le tedaj in tam, kjer res ni nobenega domačega duhovnika, ki bi mogel prevzeti škofovske odgovornosti.

Iz „Acta Apostolicae Sedis“ povzemamo nekaj podatkov o delovanju katoliške Cerkve na misijonskih ozemljih, ki spadajo pod kongregacijo za širjenje vere.

AFRIKA

Za Afriko se potegujejo različne ideologije: materializem, islamizem, poganstvo in krščanstvo. Katoličanov je v Afriki 10 %, nekristjanov pa 77,6 %. Cerkvenih okrožij, ki spadajo pod kongregacijo za širjenje vere, je 266. Cerkev bo tu morala izvršiti svoje poslanstvo samo, če bo imela na razpolago dovolj osebja in potrebnih sredstev. Glavno upanje stavlja v semenišča. Od 81. bogoslovij, ki spadajo pod to kongregacijo, jih je v Afriki 37 s 1.170 gojenci, lansko leto je bilo posvečenih 157 novih duhovnikov. Delo poteka, razen nekaterih izjem, dokaj svobodno. V Sudanu trpi Cerkev zahrbtno in hudo preganjanje, v teku katerega postopoma izganjajo iz dežele vse tuje misijonarje. Redki, ki so še ostali, so preobremenjeni z delom in jih ovirajo z omejitvami vsemogočih vrst.

AZIJA

Na tej ogromni celici, kjer je 56,15 % vsega človeštva, je nekristjanov 96,8 %, katoličanov pa je komaj 2,1 %. Katoličani so povečini osredotočeni na nekaterih točkah. Tam je 399 cerkvenih okrožij, ki spadajo pod kongregacijo za širjenje vere, medtem ko ogromna področja še vedno nič ne vedo o katoliški Cerkvi. Tam imajo 29 bogoslovij s skoraj 3.000 gojenci. Lansko leto je bilo posvečenih 294 azijskih duhovnikov. Lani v Aziji v pogledu vere ni prišlo do pomembnih dogodkov. Najbolj plodonosno misijonsko področje je bila Južna Koreja, kjer je lansko leto prejelo sveti krst 13.384 odraslih. Duhovnikov je tam 597. Od teh je 264 tujcev. Katoličanov je 530.000, malo več kot dva odstotka vseh prebivalcev Južne Koreje. Ne vemo za usodo vernikov treh cerkvenih okro-

žij v Severni Koreji. Tudi v Južnem Vietnamu je kljub komunistični državljanski vojni in političnim neredom Cerkev še dalje napredovala, medtem ko vemo o desetih okrožjih v Severnem Vietnamu samo, da so tam katoličani s svojimi duhovniki navzlic vsemu ostali zvesti katoliški Cerkvi.

O Cerkvi na celinski Kitajski ne vemo nič drugega, kot da je podvržena neprestanemu preganjanju. Vlada smatra katoličane kot sovražnike ljudstva in ne dopušča, da bi prišla iz Kitajske kakršnakoli vest. Cerkev na Kitajskem je v resnici Cerkev molka. V kitajski diaspori, ki je razstresena po vsem svetu, pa je Cerkev dosegla velik napredek. V zadnjih desetih letih se je število kitajskih katoličanov v tujini povečalo od 200.000 na 452.462. Ti katoličani imajo 114 šol s 53.481 gojenci. V zadnjih letih je bilo krščenih odraslih Kitajcev od 8 do 10.000 na leto. Katoliška univerza Fu-Jen, ki je bila nekoč v Pekingju, je bila dne 21. oktobra 1963 znova odprta na Formozu s 700 gojenci. Omeniti moramo tudi otvoritev katoliškega zdravniškega zavoda sv. Janeza v Bengalore v Indiji. V njem je sedaj 50 gojencev, od katerih je deset nekatoličanov.

OCEANIJA

Na 10.000 malih otokih, ki so raztreseni na površini, odgovarjajoči skoraj tretjini zemeljske oble, kjer so pričeli oznanjati Kristusov nauk l. 1834, naleti misijonsko delo na hude težave zaradi ogromnih razdalij, pomanjkanja transportnih sredstev in osebja, zaradi mnogoštevilnih jezikov, skrajne osamelosti misijonarjev v nezdramvni podnebju, zaradi revščine in nevednosti ljudstva, med katerim je 90% nepismenih, in zaradi protikatoliške in protikrščanske propagande. 14 cerkvenih okrožij obsega 1 milijon 154.000 prebivalcev, od katerih je 285.000 katoličanov in 40.000 katehumenov. Tam deluje 365 duhovnikov, ki so povečini tujci. Imajo dve bogoslovji s 63 gojenci. Lansko leto je bilo posvečenih pet novomašnikov.

MISIJONSKI DAROVI

SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE 1963

DOŠLO OD 1. JAN. DO 31. DECEM-
BRA 1963 IZ ZD, ŠVICE IN KANADE
PO FR. WOLBANGU

ZA SKLAD NA SPLOŠNO:

U.S.A.	(Dls.)	
Mrs. Lucija Tominc (<i>dar misi- jonom po svojem namenu</i>)	100.00	
Gilbertski Mis. krožek deklet (<i>nabirka mis. nedelje po Mrs. Anici Tushar</i>)	90 00	
Profesor dr. Alojzij Šuštar (<i>opravił 24 sv. maš v pomoč vsem slov. misijonarjem</i>), Švica	74.00	
Miss Josephine Beričič (<i>za vsa- kega slovenskega misijonarja in misijonarko po en dolar</i>)	56.00	
Neimenovana vdova (<i>v spomin rajnega moža</i>)	54.00	
Po 25: Rev. Francis A. Sedey; Mr. Frank Mlinar; Mr. Matthew Tekavec; Mrs. Jennie Koželj (<i>5 za najbolj potrebnega misijonar- ja in 20 po zaobljubi v bolezni za najbolj potrebne misijonarje v Afriki, če bo še šla lahko k sv. maši, kar ji je Bog milostno nak- lonil</i>), skupaj	100.00	
Miss Angela Gospodarič	20.00	
Družina Maks Ovnič (<i>za po- trebne misijonarje, naj se spom- nijo družine prvi sv. maši</i>)	17.00	
Miss Frances Krničar	15.00	
Mrs. Antonija Burgar	12.00	
Anton Rozman	11.00	
Po 10: Mrs. Karla Kucker; Mrs. Frances Marolt (<i>5 po zaobl- ljubi za zdravje</i>); Mrs. Rozi Gorjanc (<i>prosi molitve za zdrav- je</i>); Mrs. Margaret Smole (<i>za najbolj potrebne misijonarje</i>); Mrs. Frances Rebol; družina Mi- ro Celestina (<i>kjer je najbolj po- trebno</i>); družina Frank Povšič;		
Mrs. Agnes Pierce (<i>kjer je naj- bolj potrebno</i>); Mrs. Anna Nem- ec; Mrs. Mary Hochevar; Miss Marija Mlinar; skupaj	110.00	
Po namenu Tretjega Reda Sv. Franciška, Barberton, Ohio (<i>za najpotrebnejše misijonarje</i> ... Mrs. H. Gainer 5, Mrs. Elizabeth Gerbec 2, Mrs. Frances Osaba- ben 1)	8.00	
Po 7: Mr. Jakob Fister; Mrs. Mary Plut; Mrs. Joseph Stran- cer; Neimenovana družina iz Ari- zone	28.00	
Mrs. Tereza Gorjanc	6.50	
Po 6: Mrs. Victoria Deslich (<i>za najpotrebnejše misijonarje</i>); Otroci družine Marice Lavrišev (<i>5 fantje od raznašanja Ameriš- ke domovine dva tedna; 1 od na- birke ob Halloween party</i>), sku- paj	12.00	
Po 5: Mrs. Mary Pekol (<i>za mi- sijone, kjer je potreba največja</i>); Mr. Janez Gerjol; Mrs. Johana Petkovšek (<i>za najbolj potrebnega misijonarja</i>); Mrs. Frances Gradishar; Mrs. Anica Knez (<i>za potrebne misijone</i>); Mr. Edward Marolt; Mrs. J. Šuštersic; Mrs. Carolina Gregory; družina Lojze Zorenc (<i>ob priliki misijonske ne- delje</i>); Mrs. Gertrude Bokal; družina Roman Švajger Sr.; Mrs. Angela Železnik (<i>namesto cvetja na grob monsignorja Škerbca</i>); skupaj	60.00	
Po 4: Mr. Frank Cenkar (<i>za najbolj potrebne misijone</i>); Mr. Edward Draksler; Mr. Rudi Knez; skupaj	12.00	
Po 3: Mrs. Antonia Trepal; Mrs. Mary Petelin; skupaj	6.00	
Po 2: družina Ivan Haupt- man; Mrs. Jennie Zupan; Mrs. Anna Zadnik; Miss Mary Hud- dolin; Mrs. Anna Jalovec; Mrs. Sonja Kregar; Mrs. Lojzka Še- ga; Mrs. Frances Osaben (<i>za</i>		

<i>najpotrebnejše misijone</i>); Mr. William Ostendorf; Mr. Tone Ivec; Mrs. Justina Volarich; Mr. Joze Vrečar; Rev. John Šuštaršič; Mrs. Frances Muren; družina Alojzij Kosem; Mr. Joseph Selan; Mr. Joze Simič; skupaj	34.00
<i>Po 1:</i> Mr. Karel Oberstar; Mrs. Louis Ižanec; Mrs. Josephine Gliha; Mrs. Pauline Vrečar; Mrs. Louis Prosen Sr.; skupaj	5.00

KANADA

Neimenovana iz Ontarioa	40.00
Družina Janez Bančič (<i>ob priliki prvega sv. obhajila sina Janezka</i>)	5.00
<i>Po 2:</i> družina Slavko Slejko; Mrs. Antonia Fylypczuk	4.00

POSAMEZNI MISIJONARJEM DAROVANO

<i>Za Rev. Jože Cukale S.J.:</i> Neimenovani zdravnik	240.00
Rev. Jože Ferkulj	160.00
Miss Ivanka Pograjec	100.00
Mr. Frank Štrukelj	10.00
Gilbertski Dekliški mis. krožek	1.00
	<u>511.00</u>
<i>Rev. Lojze Demšar S.J.:</i> Rev. Jože Ferkulj	230.00
Mrs. Jule McCullough	135.00
Neimenovani prijatelj iz domovine	50.00
Dr. Franc Puš Sr.	42.00
Dekan Matija Škerbec	10.00
	<u>467.00</u>
<i>Rev. Stanko Poderžaj S.J.:</i> Tržaška Marijina Družba (<i>Via Risorta</i>) po gdč. Mariji Hlad in bratu Vodeniku C.M. (lir 16.000)	25.00
Mrs. Uršula Herbeck	16.00
Monsignor Matija Škerbec	10.00
Gilbertski Dekliški Mis. krožek	1.00
	<u>52.00</u>

<i>Rev. Albin Kladnik F.S.C.:</i> Neimenovana iz Kanade (<i>za cerkev Sv. Jožefa</i>)	20.00
Družina Miro Celestina za dva sv. krsta na imeni Marija in Jožef	10.00
Mrs. Anica Tushar	5.00
Mrs. Gertrude Tushar	5.00
Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	6.00
	<u>46.00</u>

<i>Dr. Janez Janež:</i> Mr. Frank Štrukelj	20.00
	<u>20.00</u>

<i>Rev. Francis Rebol M.M.:</i> Dekan Matija Škerbec	10.00
Dekl. mis. krožek v Gilbertu	1.00
	<u>11.00</u>

<i>Rev. Vladimir Kos S.J.:</i> Dekan Matija Škerbec	10.00
	<u>10.00</u>

<i>Rev. Andrej Majcen S.D.B.:</i> Dekliška Mar. Družba v Trstu (<i>odatek k vzdrževalnici bog. Liu</i>)	10.00
	<u>10.00</u>

<i>Rev. Ivan Štanta C.M.:</i> gospa Bojana Simčič (<i>po Mar. družbi v Trstu in gdč. Mariji Hlad</i>)	20.00
	<u>8.00</u>

<i>M. Ksaverija Lesjak O.S.U.:</i> Neimenovana družina iz Californije za 12 sv. krstov (<i>Mesečni dar 1 dolar za vsakega otroka v lastni družini za njihovo zdravlje</i>)	75.00
Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	1.00
	<u>76.00</u>

<i>Sestra Anica Miklavčič, kanošijanka:</i> Dekliška Mirijina družba v Trstu (<i>Via Risorta</i>) po gdč. Mariji Hlad	25.00
Mrs. Agnes Pierce (<i>za dva sv. krsta</i>)	10.00
Družina Frank Povšič (<i>za krst na ime Marija</i>)	5.00

Družina Marice Lavriša (za sv. krst na ime Jožef, Marjam)	5.00
Mala Eleanor Petkovšek (za sv. krst na ime Mary)	1.00
Mala Maxine Miosek (za sv. krst na ime Mary)	1.00
Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	1.00
	<u>48.00</u>

S. Benjaminina Kardinar, usmiljenka: Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	1.00
S. Jožefa Zupančič, usmiljenka: Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	1.00
	<u>3.00</u>

ZA AFRIŠKE MISIJONE

Sestra Brigita Bregar O.S.U.: Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	1.00
Mrs. Albert Papesch, Mrs. Caroline Gregory, Mrs. Julia Bregar, vsaka po en dolar	3.00
Mrs. Marija Posavac (za sv. krst zamorčka)	4.00
Mrs. Gertrude Tushar (za sv. krst zamorčka na ime Jožef)	5.00
	<u>13.00</u>
Sestra Serafina Černe: Dekan Matija Škerbec	10.00
	<u>10.00</u>
S. Mary Magdalena Kajné: Mr. Matthew Tekavec	10.00
	<u>10.00</u>
S. Marjeta Mrhar, usmiljenka: Dekliški Mis. krožek v Gilbertu	1.00
Družina Roman Švajger Jr. (za sv. krst na ime Cirila)	5.00
	<u>6.00</u>
S. Terezija Medvešek, Ači Marije Pomočnice: Dekliški mis. krožek v Gilbertu	1.00

B. C. iz Ontarija v Kanadi (božični dar za najbolj uboge)	30.00
Neimenovana iz Clevelanda (5 d. božični dar ubogim; 5 d. za najbolj potrebno misijonarko; za tri sv. krste po petak za vsakega; imena: Pavel, Martin in Margareta)	25.00
Mrs. Frances Marolt (prosi molitve za zdravje)	10.00
Mr. Frank Štrukelj	10.00
Mrs. Vida Svajger in Povirkovi (božični dar ubogim)	5.00
Mrs. Frances Gregorich (za afriške misijone)	5.00
Mrs. Mary Vavpotič (za afriške misijone)	2.00
Miss Marija Mlinar (za sv. krst na ime Marija)	5.00
Mrs. Angela Železnik (za sv. krst na ime Suzana, Angela)	5.00
Mrs. Louise Šuštersich (za sv. krst na ime Jožef)	5.00
	<u>102.00</u>

Slovenski misijonarji so naši zastopniki na Kristusovi misijonski fronti v svetu. Naša verska in narodna dolžnost je, da z njimi sodelujemo kot misijonsko zaledje.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem. Ovitek opremil arh. Vladimir Mazi.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 300, podporna 600, dosmrtna 3.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušno-pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John. Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Port Arthur (Ont.) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač C. M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West. Tce. Adelaide, S. Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Indija se pripravlja na svetovni evharistični kongres —
— Med intelektualci v Indiji — Kitajski begunci v Hong Kongu — Miklavž v Afriki — Po tatarskih deželah in Tibetu — Gospodova ura — Naši misijonarji pišejo —
Po misijonskem svetu — Misijonski darovi.

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

Sliki na prvi strani
ovitka nam podajata
pogled v „deželo
cvetočih česenj“, v
deželo svete gore
Fudžijama.

Registro de la Prop. Int. No. 528.26
Director responsable: Lenček Ladislav
Domicilio legal: Cochabamba 1467,
Buenos Aires.

Slika tu zgoraj: Na
Japonskem pri deli-
tvi sv. obhajila. —
Spodaj: Crni katoli-
čan pri zakramentu
sv. spovedi.

